

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kokuşmuş rejimin yayılmacı-ilhakçı politikasına hayır!

AKP iktidarının Suriye politikası sekiz yıldan beri saldırgan, gayri meşru, ahlaksız, ilke ve kural tanımayan bir zemin üzerinde yükseliyor. AKP şeflerinin Şam'daki Emevi camisinde namaz kılma hayalleri hüsrarla sonuçlandığında, bu politika da iflas etmişti. Ancak yayılmacı-saldırgan histeri, Suriye ve bölge gerçeklerinin kabul edilmesini engelliyor.

Hem yayılmacı politikalara dur demek hem krizin faturasını kapitalistlere ve saraylarda sefahat sürenlere ödebilmek için, işçi ve emekçilerin birleşik, kitlesel, militan direnişini örgütlemek tek çıkış yoludur. O halde imkanlar, araçlar, güçler bu direnişin örgütlenmesi için seferber edilmelidir!

s.3

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2019 / 05
1 Şubat 2019 - 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak41.net

Çürümüş rejimin güdümündeki seçimler kimin için “kader belirleyici”dir?

İşçi sınıfı ile emekçi müttefikleri, kendi gündemlerine göre hareket edebilmeli, sınıf kardeşlerine bunu taşıyabilmeli, kazanımlarını korumak için gerektiğinde şalteri indirmeli, taleplerini yükselterek sokaklara çıkmalıdır. İşçi sınıfı kendi gündemini burjuvaziye ve saray rejimine dayatmalıdır. Bu, hem sermayenin yapay gündemlerinden kurtuluşu anlamına gelecek, hem de sınıfın kendi talepleri etrafında birleşip mücadele etmesinin zeminini hazırlayacaktır.

Erdoğan'ın “demokrasi tramvayı”

Bugün Maduro'ya 'dik dur' diyen Erdoğan'ın, yine pragmatist politika gereği fikrini değiştirmesi de şaşırtıcı olmayacaktır.

Kriz Türkiye'si, fırsatlar ülkesi!

Kriz koşullarında sermaye sınıfının direktifleri eksiksiz yerine getirilirken, Erdoğan'ın ağzından kapitalistleri yeren söylemleri duymak da şaşırtıcı olmuyor.

Hegemonya kavgasında silahlanma çılgınlığı

İnsan soyunu defalarca ortadan kaldırmaya yetecek kadar nükleer silah, kullanılmaya hazır durumda sahada bekliyor.

Çürümüş rejimin güdümündeki seçimler kimin için “kader belirleyici”dir?

İşçi sınıfı ile emekçi müttefikleri, kendi gündemlerine göre hareket edebilmeli, sınıf kardeşlerine bunu taşıyabilmeli, kazanımlarını korumak için gerektiğinde şalteri indirmeli, taleplerini yükselterek sokaklara çıkmalıdır. İşçi sınıfı kendi gündemini burjuvaziye ve saray rejimine dayatmalıdır. Bu, hem sermayenin yapay gündemlerinden kurtuluşu anlamına gelecek, hem de sınıfın kendi talepleri etrafında birleşip mücadele etmesinin zeminini hazırlayacaktır.

7 Haziran 2015'ten sonra Türkiye'de “olağan” koşullarda seçim yapılamıyor. 7 Haziran'da hezimete uğrayan AKP, seçim sonuçlarını hiçe saymış, sonrasında ise burjuva hukuku anlamında bile “olağan” seçimler dönemi kapanmıştır. Hal böyleyken hem AKP-saray rejimi hem burjuva muhalefet partileri 31 Mart yerel seçimlerinin “kader belirleyici” olacağını vaaz ediyorlar.

Bu vaazlar, sermaye partileri arasında bile eşitsiz koşullarda cereyan eden bir seçim için veriliyor. Devletin tüm kurumlarının AKP-saray rejiminin elinde olduğu, medyanın %95'inin saray beslemesi tetikçilerden oluştuğu, seçimlere aylar kala seçim yolsuzluklarının ortalığı kapladığı bir seçim var gündemde. İşte böyle bir kepezelik birileri için “kader belirleyici” olabiliyor.

SEÇİMLER VE EMEKÇİLERİN KADERİ

İşçi sınıfı ile emekçiler söz konusu olduğunda, seçimler hiçbir zaman “kader belirleyici” olmamıştır, olamaz da. Zira seçimler, burjuvazinin yürütme organını belirlemek için yapılıyor. Burjuvazinin yıpranan siyasi temsilcileri yenileriyle değiştiriliyor. Emekçiler sahte vaatlerle bir süreliğine daha oyalanıyorlar. Böylece kapitalizmin ücretli kölelik ve sömürü çarkı yağlanmış oluyor. Bu oyunda emekçilerin payına, kendilerini sömüren sınıfların yönetici seçme oyununda figüranlık yapmak düşüyor.

Seçimlerin hile, hırsızlık ve her türden kepezeliğin sergilendiği bir seremoniye dönüştürüldüğü Türkiye'de, bu oyunun biçimsel anlamda bile “demokratik” bir işlevi kalmamıştır. Tek adama dayalı dinci-faşist rejimin güdümünde yapılan seçimler, sermayenin demir yumruğu olan bu rejime “şabeli meşruluk” sağlamanın ötesine geçemiyor.

Son seçimlere bakıldığında, ülkenin üzerine bir kabus gibi çöken AKP-saray rejiminin kirli oyunlar çevirdiği bir arendan başka bir şey görünmüyor. 1 Kasım seçimlerini kan dökerek kazanmış, 16 Nisan anayasa referandumu hezimetini geçersiz oylarla kazanıma dönüştürmüş, 24 Haziran seçimlerini ise milyonlarca oyun

yönünü değiştirerek, yani çalarak “zafer” kazanmış bir rejim var. İcraatlarıyla ekonomik krizi daha da derinleştiren bu rejim, kapitalizmin krizinin bütün faturasını işçi sınıfıyla emekçilerin sırtına yıkıyor. Hal böyleyken işçi ve emekçilere düşman olan bu rejimin meşruiyetini düşünmek, emekçilerin değil ancak asalak kapitalistlerin işi olabilir.

SERMAYENİN GÜNDEMİ

Burjuvazinin sınıf çıkarlarını koruma konusunda emsallerini fersah fersah geride bırakan AKP-saray rejiminin birinci gündemi, krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmektir. Güçlü bir sınıf ya da kitle hareketi olmadığı için krizin faturasını pervasızca emekçilerin sırtına yıkıyor. Bu pervasızlık burjuvazinin bütün kesimlerini memnun ettiği için, seçimlere büyük önem atfedenlerin gündemlerinde yer almıyor.

Saray rejiminin bir diğer gündemi ise savaş ve saldırganlıktır. Kürt halkını tehdit eden, Fırat'ın doğusunu işgal etme histerisine kapılan bu rejim, cihatçı çeteleri kullanarak işgal ettiği Suriye topraklarında kalıcılık için sürekli yeni manevralar yapıyor. Ekonomik krizin ağır yükü altında ezilen emekçilerin sırtına, izlediği yayılmacı politikanın faturasını da ekliyor.

Saray rejimi bu icraatları gerçekleştirirken, burjuva muhalefet partilerinden buna dönük herhangi bir itiraz gelmiyor. Esas gündemleri bu iken, seçimler üzerinden fırtına koparan AKP ile burjuva rakipleri, emekçileri kendi sorunlarından uzaklaştırıp, kapitalist sınıfların çıkarına göre şekillenen seçim mizansenisiyle ilgilenmeye çağırıyorlar.

İŞÇİ SINIFIYLA EMEKÇİLERİN GÜNDEMİ

AKP-saray rejimi ile onun aparatı gibi hareket eden düzen partilerinin gündemi ile işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin gündemi birbirine zıttır. Karşıt iki dünyanın, uzlaşmaz iki sınıfın gündemlerinin de farklı olması kaçınılmazdır. Emekçilerin gündemi işsizlik, yoksulluk, sefalet, sağ-

lıklı beslenme, sağlıklı barınma, eğitim ve sağlık hizmetlerine ulaşabilmektir. Zaten ekonomik krizin yükü altında ezilen emekçileri, seçim sonrasında ivme kazanan yeni bir yıkım saldırısı bekliyor.

Emekçilerin bir diğer gündemi saray rejiminin dayattığı karanlık/belirsiz gelecek korkusudur. Ne kendileri ne çocukları için olumlu bir gelecek bulabilen emekçileri artan enflasyon, satın alma gücünün zayıflaması, çocuklarının belirsiz bir geleceğe doğru sürüklenmeleri gibi yaşamsal sorunlar ilgilendiriyor.

Evet, sermayenin, onun siyasi temsilcileri ile emekçilerin gündemleri birbirinden çok farklıdır. Bununla birlikte medyayı, diyaneti ve devletin kurumlarını elinde bulunduran burjuvazi kendi gündemlerini topluma dayatıyor. Yandaş besleme medyanın inandırıcılığı dibe doğru yol alsa da yapay, yalan, uydurma gündemleriyle halkın bir kısmının zihnini halen bulandırıyor.

GÜNDEMİ EYLEMLE BİRLEŞTİRMEK

Bir işçi ile bir kapitalistin ya da iki zıt sınıf olarak işçilerle kapitalistlerin paralel düşünmesi olası değil. Aynı durum, saraylarda sefalet sürenlerle sefalet mahkum edilenler için de geçerlidir. Bu bağlamda seçim öncesi sürece göz attığımızda emekçilerin temel sorunları ile sermaye partilerinin öncelikleri arasında geniş bir açığı görüyoruz. Buna rağmen saray rejimi ile düzen partileri kendi gündemlerini işçi ve emekçilere dayatabiliyorlar.

Bu dayatmayı kırmanın yegane yolu, işçi sınıfının kendi gündemini pratiği ile bütünleştirmektir. İşçi sınıfı ile emekçi müttefikleri, kendi gündemlerine göre hareket edebilmeli, sınıf kardeşlerine bunu taşıyabilmeli, kazanımlarını korumak için gerektiğinde şalteri indirmeli, taleplerini yükselterek sokaklara çıkmalıdır. İşçi sınıfı kendi gündemini burjuvaziye ve saray rejimine dayatmalıdır. Bu, hem sermayenin yapay gündemlerinden kurtuluşu anlamına gelecek, hem de sınıfın kendi talepleri etrafında birleşip mücadele etmesinin zeminini hazırlayacaktır.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2019/05 * 1 Şubat 2019 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Ersin Özdemir

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Osmanağa Mah. Kırtasiyeci Sk. No:9 Kat:2 Daire:7
Kadıköy / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak41.net

Kokuşmuş rejimin yayılmacı-ilhakçı politikasına hayır!

Derinleşen ekonomik krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçilerin sırtına yıkan, biat etmeyenleri zindanlara kapatan AKP-saray rejimi, Suriye'ye yönelik yayılmacı saldırgan politikasını da sürdürüyor. Kürt halkının kazanımlarını ortadan kaldırma ve Suriye'den toprak ilhak etme histerisine dayalı politikasının ürettiği açmazlardan kurtulamıyor.

"Güvenli bölge" adı altında İdlib'den Fırat'a uzanan topraklardaki işgali kalıcılaştırmak, buna yaslanarak Fırat'ın doğusuna sarmak isteyen AKP iktidarı, bunun için hem Rusya hem ABD ile işbirliği yapıyor. Ancak, "iki ipte cambazlık" yapmaya çalışan bu iktidar, döne döne bölge gerçeklerinin duvarına tosluyor.

Trump'ın "PYD'ye saldırırsanız ekonominizi mahvederiz" tehdidiyle sersemleyen AKP şefi, bu küstahlığı sineye çekti. Ardından Trump'ın "güvenli bölge oluşturalım" yemine balıklama atlayarak, bir kez daha duvara tosladı. Zira Trump'ın istediği "güvenli bölge" ile saray rejimininki birbirinden çok farklıydı.

"ABD ile olmuyorsa Rusya ile yapalım" diyen saray rejiminin başı, bir kez daha Moskova'nın kapılarını çaldı. Putin'le görüşen Erdoğan, yine umduğunu bulamadı. Buna rağmen saray beslemesi medyanın "Güvenli bölge tamam" manşetleri atması, dinci-faşist rejimin açmazlarını örtme çabasından öte bir anlam taşımıyor.

Türk burjuvazisi ve onu temsil eden AKP-saray rejiminin kıblesi bellidir. ABD'nin sadık işbirlikçisi olan, emperyalist savaş aygıtı NATO'nun ikinci büyük ordusunu besleyen Ankara'daki işbirlikçiler, buna rağmen Rusya ile ilişkilerini geliştirmeye çalışıyorlar. Salt çıkarlara

dayalı bu ilişkilerde taraflar birbirine güvenmedikleri için, hesaplar, pazarlıklar, riyakarlıklar, manevralar vb. belirleyici oluyor. Birbirlerinin niyetlerini bilseler de, çıkarları gereği bunu ikinci plana itiyorlar.

Basın önünde dostluk gösterileri eksik olmasa da, iki tarafın Suriye politikası birçok noktada karşıt. Rusya Suriye'nin toprak bütünlüğünü savunurken, saray rejiminin Suriye topraklarında gözü var. Rusya Kürt hareketinin Esad yönetimiyle anlaşması için çabalarırken, saray rejimi bunu baltalamaya çalışıyor. Rusya İdlib'deki cihatçı çetelerin tasfiyesi için çalışırken, saray rejimi onlara yaslanıyor. Rusya PYD ile iletişim halindeyken, saray rejimi ortadan kaldırmak için çırpınıyor.

Verili koşullarda saray rejiminin Suriye'ye dönük yayılmacı hevesleri ile Rusya'nın Suriye politikasında ciddi bir uyumsuzluk var. Nitekim Putin'in "Adana Mutabakatı" çerçevesinde önerdiği

çözümünden AKP şefi tam tersi bir sonuç çıkardı ya da özellikle öyle görünmek istedi. Putin güvenlik sorununu ortadan kaldırmak için Suriye yönetimi ile ortak çalışın derken, AKP şefi, "Bizi birilerinin davet etmesine gerek yok. Biz 1998'de Adana Mutabakatı'yla zaten bunu imza altına aldık" lafları etti.

Kısacası her fırsatı Suriye topraklarını işgal etmenin vesilesi haline getirmeye çalışan saray rejimi, bu çizgiyi takip ettiği sürece gerçeğin duvarlarına toslamaya devam edecek. Bununla birlikte, cihatçı katil şebekelerini koruma altına alması ve Suriye topraklarının bir kısmını işgal etmiş olmasından dolayı, savaşın bitirilmesi önünde ciddi bir engel durumunda.

Bunun farkında olan Rusya, AKP iktidarıyla ilişkileri iyi tutarak, yer yer bazı tavizler vererek, savaşın bitirilmesinin önündeki bu engeli ortadan kaldırmaya çalışıyor. Bu politika birçok noktada işe yarasa da, farklı çıkarlarını gözeterek hareket eden Rusya, halen saray rejiminin

yayılmacı hevesleri karşısında net bir duruş sergilemekten de kaçınıyor.

AKP iktidarının Suriye politikası sekiz yıldan beri saldırgan, gayri meşru, ahlak-sız, ilke ve kural tanımayan bir zemin üzerinde yükseliyor. AKP şeflerinin Şam'daki Emevi camisinde namaz kılma hayalleri hüsrarla sonuçlandığında, bu politika da iflas etmişti. Ancak yayılmacı-saldırgan histeri, Suriye ve bölge gerçeklerinin kabul edilmesini engelliyor.

Son günlerde ABD'nin boşalttığı alana yerleşme hesapları yapan saray rejiminin şefleri, boyunlarını aşan işlere kalkışma hevesindeler. Hayal ettikleri gibi bir "güvenli bölge" kurulsa bile, bu kalıcı bir zeminden yoksundur. Buna rağmen, Fırat'ın doğusuna saldırma vaazlarını sürdürmelerinin bir nedeni yerel seçimleri savaşla kazanma hesapları, diğeri ise yayılmacı-ilhakçı hırsıdır. Bu hırsta ısrarın varacağı nokta ancak savaş olabilir. Zira ne Suriye ne müttefikleri buna seyirci kalabilir.

Bugüne kadar AKP iktidarının tüm kanlı-kirli işlerinin bedelini ödeyen işçi sınıfı ve emekçiler, bu gerici odağa dur demedikleri sürece daha fazlasını ödemeye devam edecekler.

Hem yayılmacı politikalara dur demek hem krizin faturasını kapitalistlere ve saraylarda sefahat sürenlere ödetebilmek için, işçi ve emekçilerin birleşik, kitlesel, militan direnişini örgütlemek tek çıkış yoludur. O halde imkanlar, araçlar, güçler bu direnişin örgütlenmesi için seferber edilmelidir!

"Türkiye, İdlib anlaşmasına tam uymuyor"

Kremlin sözcüsü Dmitriy Peskov, Türkiye'nin Adana Mutabakatı'ndan doğan haklarını "Suriye'nin toprak bütünlüğünü tehdit etmek için" kullanmaması gerektiğini söyledi.

Rossiya-1 televizyonundaki programda konuşan Peskov, 1998 yılında Türkiye ve Suriye arasında, Türkiye'nin Suriye sınır bölgesinde küçük sınır ötesi operasyonlar gerçekleştirebilmesini öngören Adana Mutabakatı'nın imzalandığını hatırlattı.

Peskov, "Önemli olan bu uygulamanın hiçbir şekilde sınırda devlet dışı bölgesel oluşumların meydana gelmesine yol açmaması ve bölgeye

Suriye'nin toprak ve siyasi bütünlüğünü tehdit etmemesi" dedi.

Peskov, Türkiye ile İdlib konusunda varılan anlaşmanın tam olarak uygulanmadığını söyleyerek "İdlib'le ilgili anlaşmalar tam olarak uygulanmıyor. (Rusya ile Türkiye liderleri arasındaki) Basın toplantısında da Rusya tarafından belli problemlere dikkat çekilmişti" dedi. Bölgedeki durumun hem Rusya hem de Suriye için endişe verici olduğunu belirten Peskov, "Türk partnerlerimiz dikkatlerinin sürekli İdlib'in üzerinde olduğunu, çalışmaların sürdüğünü belirtiyor"

Erdoğan'ın “demokrasi tramvayı”

ABD emperyalizminin Venezuela'da sahnelediği darbe girişimi dünyada çeşitli tepkilere konu oldu. Emperyalistler arası hegemonya mücadelesinin yansıması bir saflaşma yaşandı. Bir tarafta ABD, AB ülkeleri ve Lima Grubu 12 Latin Amerika ülkesi Maduro'nun çekilmesini isterken, diğer tarafta Rusya, Çin, İran, Küba, Uruguay, Meksika, Filistin gibi ülkeler Maduro'yu desteklediklerini açıkladılar. Türkiye de Maduro'yu destekleyenlerin safında yer aldı.

Erdoğan bu darbe girişimini kınarken, yine “demokrasi tramvayı”na* atlayarak şunları söyledi: “Sandıktan çıkana saygı duyacaksınız. Sandıktan çıkana eğer saygı duymuyorsanız bunun adı demokrasi değildir. Demokrasinin mücadelesini verenlerin, dünyada demokrasi mücadelesi verenlerin ve sandıkta çıkanların yanında yer alması gerekir”, “Milli iradeye aykırı yollarla bazı yöntemlerin denenmesini doğru bulmuyorum. Maduro sandıktan çıkmıştır. Sayın Trump'ın bu tür bir açıklaması demokrasiye inanmış bir insan açısından beni de şok etti.” Erdoğan ayrıca, Maduro'nun 15 Temmuz'da kendilerini hemen aradığını ancak Avrupa Birliği'nin uzun süre Türkiye'yi aramadığını ifade etme gereği duydu.

Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu da, bazı Latin Amerika ülkeleri ile ABD'nin Venezuela'nın içişlerine müdahale ettiğini belirterek, “Biz ülkelerin dışlanmasına karşıyız, bir ülkenin içişlerine müdahale edilmesine de karşıyız. Son zamanlarda bazı Latin Amerika ülkeleri ve ABD, Venezuela'nın içişlerine karışmıştır. Seçimle gelmiş bir başkan var, diğer taraftan meclis başkanı kendini başkan ilan ediyor. Bu bir kaosa yol açabilir” dedi.

Bütün bunlar, Türkiye'de 6 milyon Kürdün oyunu alan HDP'nin eşbaşkanları ve diğer vekiller hapisteyken söyleniyor, seçilmişlere yönelik saygıdan söz ediliyor! Suriye'de iç savaşı körüklemek için gerici çetelere her türden destek ve-

Venezuela, yaptırımlar nedeniyle, çıkardığı altınları İsviçre'de değil, Çin ve Rusya'nın dışında Türkiye'de işletip paraya çeviriyor. Ayrıca Venezuela'nın zengin petrol rezervlerinin, yeraltı kaynaklarının ve verimli tarım arazilerinin Türk sermayedarların iştahını kabarttığı kesindir. MÜSİAD'ın Venezuela'da şube açması rastlantı değil.

renler, “bir ülkenin içişlerine müdahale edilmesine de karşıyız” deme arsızlığını gösteriyorlar. Kuşkusuz böylesi riyakârlıklarla birlikte, demokrasiden çokça bahsedilip hak ve özgürlüklerin ayaklar altına alınması gibi örnekler artık “yeni” Türkiye'nin normalidir ve kimseyi şaşırtmamaktadır.

Türkiye'nin ABD'ye rağmen bu darbe girişimine karşı çıkması elbette demokrasi sevdalısı olmasından değildir. Nedenlerden biri, Erdoğan yönetiminin ve yandaş sermayesinin pragmatik çizgisi ile ilgilidir. Erdoğan yönetiminin Venezuela ile son yıllarda yakınlaşma ve ilişkileri geliştirme çabaları biliniyor. Türkiye

İstatistik Kurumu verileri, Türkiye ile Venezuela arasındaki dış ticaret hacminin 1 milyar doları bulduğunu gösteriyor. ABD'nin yaptırımları altındaki Venezuela ile ekonomik, ticari, güvenlik, hava ulaşım, tarım, turizm gibi alanlarda bir dizi anlaşmanın temeli atıldı. Venezuela, yaptırımlar nedeniyle, çıkardığı altınları İsviçre'de değil, Çin ve Rusya'nın dışında Türkiye'de işletip paraya çeviriyor. Ayrıca Venezuela'nın zengin petrol rezervlerinin, yeraltı kaynaklarının ve verimli tarım arazilerinin Türk sermayedarların iştahını kabarttığı kesindir. MÜSİAD'ın Venezuela'da şube açması rastlantı değil.

Erdoğan'ın Maduro vesilesiyle sandık

iradesini hatırlatmasının diğer önemli nedeni ise, kendi siyasi iktidarının geleceği ile duyduğu kaygıdır. Erdoğan alternatifsiz bir lider olarak kalmak, yandaşlarını “dış tehditler” algısı yaratarak kendi etrafında toplamak istemektedir. Her fırsatını bulduğunda milli iradede, sandıktan çıkana saygıdan bahsetmesinin nedeni budur.

Venezuela'nın ABD yaptırımları nedeniyle büyüyen acil ihtiyaçları, tekliflere açık durumu sermayenin iştahını kabartıyor. Gerçekte ne demokrasi umurlarında ne de Venezuela halkının dertleri... Ne de ABD'nin şimdiye dek çeşitli ülkelere yönelik tezgâhladığı kirli oyunlarla, darbelerle sorunları olmuştur.

Son olarak eklemek gerekir ki, bugün Maduro'ya “dik dur” diyen Erdoğan'ın, yine pragmatist politika gereği fikrini değiştirmesi de şaşırtıcı olmayacaktır.

* Erdoğan, 1996'da yaptığı bir konuşmada, “Demokrasi bir tramvaydır, gittiğimiz yere kadar gider, orada ineriz” ve “Demokrasi amaç değil araçtır” demişti.

Selçuk Kozağaçlı babasının cenaze töreninde “kelepçeli”

KHK ile kapatılan Çağdaş Hukukçular Derneği'nin (ÇHD) tutuklu başkanı Av. Selçuk Kozağaçlı, yaşamını yitiren babasının cenazesine 28 Ocak günü katıldı.

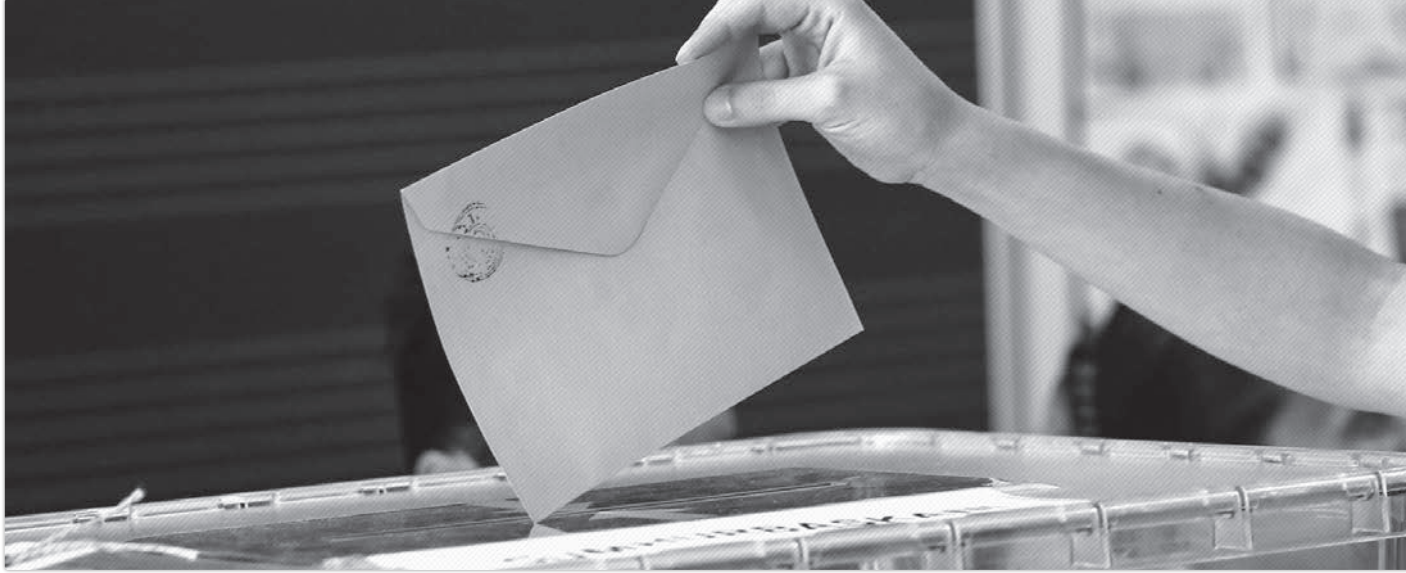
Hâlâ Silivri Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Kozağaçlı, Konya Merkez Musalla Halkabi Köşk Camii'nde düzenlenen cenaze törenine katıldı. Kozağaçlı babasının cenaze törenine bir

eli jandarmaya kelepçeli şekilde katıldı. Kozağaçlı taziye evine de mezarlığa da kelepçeli şekilde götürüldü.

ÇHD, sosyal medya üzerinden “Selçuk Kozağaçlı'ya babasının mezarına jandarmaya kelepçeli şekilde toprak attıran bu düzeniniz yıkılacak” ve “Kelepçeleriniz yetmeyecek. Biz kazanacağız!” paylaşımları yaptı.

Ücretsiz PDF Rapor Alın - <http://www.hakikat.org>

Yerel seçim oyunu sürüyor!

Yerel seçimler, belediyeleri ele geçirenin ötesinde, ülkenin gidişatını belirleyecek, iktidarın yengi yenilgi dengelerine oynadığı bir “beka” sorunu olarak görülüyor. Gerek ittifaklar, gerek çıkacak adaylar, gerekse de partilerin içindeki çatlamalar, bir yerel seçimden ötesinin gelgitleri. Burjuva siyaseti içerisindeki bu gelgitler, işçi ve emekçiler için bir girdap anlamına geliyor. Emekçileri dibe doğru çeken bir girdap!

Seçimleri kim kazanırsa kazansın, işçiler, emekçiler, gençler ve kadınlar için hiçbir şey değişmiyor ve değişmeyecek. Parlamentosundan belediyesine tüm düzen kurumları, düzenin çarklarını döndürmek, kapitalist şirketlerin büyümesi ve ranttan pay alması adına işleyen bir dengeler toplamı. Dengeyi bozacak bir durumla karşılaştığında, değişen yasalar, alınan kararlarla temizlik operasyonuna

başlayan bir AKP iktidarı var karşımızda. Parlamentonun, işçilerin ve emekçilerin sorunlarını çözmeye, haklarını genişletmeye dönük tek bir icraatı ise yok. Karar-nameler, yasalar sermayenin ve saraylı çevrenin ihtiyaçlarına göre düzenleniyor. Kürt milletvekilleri tutuklama furysı ile meclis dışı bırakılıyor. Kürt hareketinin seçimle aldığı belediyelere tek tek kayyum atanıyor, belediye başkanları gözaltına alınıyor, tutuklanıyor...

Artık düzen sularında yüzmek de yetmiyor. Saray ve çevresinden olmamak, saldırıya uğramak, linç edilmek, gözaltına alınmak, tutuklanmak için yeterli.

Tartışma ve söylemleriyle emekçilere farklı gösterilmeye çalışılan burjuva partilerinin hepsinin özü aynı aslında. Farklı tonlar ve renklerle karşımıza çıkmaları gerekiyor ki, toplumun farklı kesimlerini etkileyebilsinler. Tüm düzen partilerinde

iç gerilimler, parti başkanı olma, milletvekili gösterilip gösterilmeme ya da belediye başkanlığına adaylık üzerinden yaşanıyor. Tümü de koltuk derdinde. Partinin anlayışını, yaklaşımını, politikasını değiştirmek kimsenin tartışması değil. AKP’li belediyeler ile CHP’li belediyeler arasında temelde bir farklılık yok. CHP’li belediyelerde de taşeronluk var, işten atma var, ücretleri zamanında yatırmamak var...

Daha iyi bir belediye hizmeti, tartışma rant merkezli olduğu sürece, mümkün değildir. Son yıllarda “park yapıyor, yol yapıyor” diye kimi emekçilerin övünerek işaret ettiği icraatlar esasta yandaş şirketleri büyütme hizmet ediyor. Tren kazaları, altyapı sorunundan kaynaklı su baskınları, ulaşım sorunu vb. sorunlar orta yerde duruyor.

Z. İNANÇ

Tutsaklardan açıklama: “Açlık grevleri sürecektir”

Abdullah Öcalan üzerindeki tecritin kaldırılması talebiyle hapishanelerde açlık grevinde olan tutsaklar adına bir açıklama yapılarak eylemin sürdürüleceği ifade edildi.

ANF’de yayınlanan habere göre, açlık grevindeki PKK ve PAJK’lı tutsaklar adına Deniz Kaya tarafından yapılan açıklamada “MHP-AKP hükümeti, sürdürülen direnişin talebine doğru yaklaşmaktansa, özel savaş politikalarıyla direnişi ve direnişin talebini tasfiye etme emelleriyle hareket etmektedir” denildi. Abdullah Öcalan üzerindeki tecrit kalkana dek aç-

lık grevinin sürdürüleceği vurgulandı.

Öte yandan Demokratik Toplum Kongresi (DTK) Eşbaşkanı ve HDP Hakkari Milletvekili Leyla Güven’in 7 Kasım’da başlattığı açlık grevi 25 Ocak’ta tahliye olmasının ardından evinde sürüyor. Güven’in avukatlarının başvurusu üzerine evine giden Diyarbakır Tabip Odası’ndan (DTO) doktorların muayenesini kendini iyi hissetmediği için kabul etmediği öğrenildi. DTO’nun açıklamasında “Yapılan görüşmede ‘Halsiz olduğu, iştahının kapalı olduğu, zaman zaman sıvı almada zorlandığı’ kendisi tarafından ifade edil-

miştir. Fark edilecek ölçüde kilo kaybı olduğu, uzanıp oturmada zorlandığı ve kas kitlesinde azalma olduğu heyetimiz tarafından gözlenmiştir. Açlık grevi süreci boyunca yaşamsal önemde olan sıvı, tuz, şeker, B1 vitamini alımının önemi ve açlık grevinin olası yıkıcı sonuçları heyetimiz tarafından ifade edilmiştir. Önümüzdeki günlerde meslektaşlarımız tarafından onamı dahilinde muayene ve gerekli görülen laboratuvar incelemesi yapılmak üzere yeniden bir ziyaret gerçekleştirilecek, sonuçları kamuoyu ile paylaşılacaktır.”

Leyla Güven: Bedel ödemeye hazırım

Abdullah Öcalan üzerindeki tecritin kaldırılması talebiyle başladığı açlık grevinin 81. günü olan 27 Ocak’ta Demokratik Toplum Kongresi (DTK) Eşbaşkanı ve HDP Hakkari Milletvekili Leyla Güven bir mesaj yayınladı.

Güven’in HDP Basın Bürosu tarafından paylaşılan mesajı şöyle:

“Amed zindanından çıkarken gerçekten çok zorlandım. Direnişi başlattığım yer. Bir de 14 Temmuz ruhu adeta o duvarlara işlemiş. Bu direnişi başlatırken hakikaten o maneviyatı çok hissettim. O dönem yaşayan arkadaşların, onların söylediği sözleri yeniden yeniden yaşadım. 81 gündür bu eylemi sürdürüyorum. Cezaevinde ben çok iyiydim. Ama dünden bu yana o maneviyattan kopmuş gibiyim. Bu duygudan kendimi kurtarmaya çalışıyorum. Dışarının havası suyu, hiçbir şeyi bana doğal gelmiyor. Sanki içerisi daha doğalmış gibi, dediğim gibi bu çok ilginç bir psikoloji.

“Bu direnişin bir diğer ayağı da dışarıda yapılan çalışmaydı. Bu çalışmalar bizim moral kaynağımızdı. Siz dile getirdikçe, insanlar konuştuğça, her yere yayıldıkça... Alman gazetesi birkaç gün önce bana röportaj için soru göndermişti, ‘partiniz size yeterince sahip çıktı mı? diye. Dedim ki ‘partimin sayesinde sesim ta Almanya’ya, size kadar gelmiş.’ Hepimizin çabasına ve emeğine sağlık. Bu hepimizin yürütmesi gereken bir mücadeledir. Tecrit bir insanlık suçudur. Biz de çeşitli vesilelerle bunu kaldırmaya, kırma-ya çalıştık ama olmadı. Bu ceberut, faşist devlet bizden bedel istiyorsa, bir Kürt kadını olarak bu bedeli seve seve vermeye hazırım. Bunun için ilk adımı ben attım ama şimdi zindanlar dolup taşıyor. Zindanlardaki morali, motivasyonu, coşkuyu bir görseniz, o coşku ile zindanlar bu tecridi parçalayacak. Bundan hiç kimsenin şüphesi olmasın.”

Kriz Türkiye'si, fırsatlar ülkesi!

Kapitalistlerin istemleri muhtemelen bir dizi torba kanun içine sıkıştırılarak hayata geçirilmeye çalışılacaktır. Sonuçlarını giderek daha ağır biçimde ortaya koyan kriz koşullarında sermaye sınıfının direktifleri eksiksiz yerine getirilirken, Erdoğan'ın ağzından kapitalistleri yeren söylemleri duymak da şaşırtıcı olmayacaktır.

Sermaye sınıfının gözü doymak bilmiyor. Erdoğan AKP'sinin hizmette kusur etmediği kapitalistler için "devletin malı deniz"! Ne patronlar yemekle doyuyor ne de AKP yedirmekle... Yiyen de yediren de memnun. Ne de olsa değirmenin suyu işçilerin alinteri. Sebebi oldukları krizi tam bir arsızlıkla fırsata çevirmeyi çok iyi biliyorlar. Onları teğet geçen kriz, işçi ve emekçilerin kemiğine işleyen bir bıçak gibi. Yani "bıçak kemikte"!

Asgari ücreti aşağı çeken, işsizlik sigortasından patronların payına indirim yapan, vergilerini affeden, teşvikler sağlayan, konkordatolarla borçlarını takside bağlayan sermayenin "tek adam" yönetimi, sıra işçilere gelince başka bir alemde cennet vaat ediyor. Bu dünyada işçilerin payına cehennem hayatı kalırken, sermayedarlara yeni fırsatlar sunuluyor. Kriz sarmalında her şey batan geminin malları gibi yağmalanıyor. İşçiler zorla BES'e dahil ediliyor. Kıdem tazminatının gaspı için son hazırlıklar yapılıyor. Tank fabrikası mehter eşliğinde Katar sermayesine satılıyor.

Yine de sermaye sınıfı doymak bilmiyor. Emek sömürüsü üzerine saltanat kuran asalak burjuvazinin istemler listesi hayli kabarık. Bu listede yer alan talepler geçtiğimiz günlerde gerçekleşen Türkiye Ekonomi Şûrası'nda ortaya çıktı. Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) tarafından düzenlenen, sermayenin demir

yumruğu AKP şefi Tayyip Erdoğan'ın da bazı bakanlarıyla birlikte katıldığı Türkiye Ekonomi Şûrası'nda patronlar taleplerini iletiler.

Sermaye sınıfı, emekçilerin alım gücünün düşmesinin örneklerinden biri olan patlıcan ve biber gibi fiyatları yüksek sebzeleri emekçilerin yaşam alanlarındaki marketlerde satmamak gibi dâhiyane "çözüm"lere başvururken; Erdoğan AKP'si de bu asalakların 20 maddelik taleplerini nasıl karşılayacağını hesabını yapıyor. 3. havalimanı inşaatında tahtakurularının olmadığı yataklarda uyumak isteyen, Cengiz Holding'ten haklarını talep eden işçilere yanıtı zindana atmak olan sermaye hükümetinin, patronların bu taleplerine sırt çevirmesi elbette beklenemez.

Sermaye sınıfının bu istemlerini yerine getirmek için "tek adam" yönetiminin önünde iki seçenek duruyor. Birincisi talepler listesinin neresinden başlanacağı, ikincisi bu hizmetlerin nasıl emekçilerden habersiz yapılacağıdır. İşin birinci kısmı damadın görev alanında bulunuyor. Diğeriyse de bizzat Erdoğan ilgilenecektir. Bir dizi çarpıtma, aldatma, bilinç yanıltma, algı yönetimi ile bu işi başara-acağına inanmaktadır.

Kapitalistlerin bu istemleri muhtemelen bir dizi torba kanun içine sıkıştırılarak hayata geçirilmeye çalışılacaktır. Sonuçlarını giderek daha ağır biçimde ortaya

koyan kriz koşullarında sermaye sınıfının bu gibi direktifleri eksiksiz yerine getirilirken, Erdoğan'ın ağzından kapitalistleri yeren söylemleri duymak da şaşırtıcı olmayacaktır.

ZORU ZOR BOZAR, SERMAYEYİ İŞÇİLERİN BİRLİĞİ YENER!

İşçi ve emekçiler için 2019 yılının zorlu geçeceği ortadadır. Sermaye sınıfının kriz koşullarından en az zararlı çıkma hesapları, Erdoğan yönetiminden beklentilerinin daha da artmasına neden olmaktadır. Erdoğan AKP'si ise, ekonomik dengelerinin sarsıldığı, artan yoksullaşmanın emekçilerde içten içe bir tepkiye dönüştüğü koşullarda, kendisinin "metal yorgunluğu", başkalarının "güç zehirlenmesi" dediği bir yönetim sorunu yaşamaktadır.

Kısacası, içinde bulunduğumuz yıl sermaye sınıfı ve onun hükümeti için de zor geçecektir. Sermayenin demir yumruğu olmak tepkileri biraz öteleyebilse de, bu Erdoğan'ı hiç de rahatlatmamaktadır.

Ancak, gidişatın hangi sınıfın aleyhine olacağını tayin edecek gelişmeler üretim alanlarında ve sokaklarda yaşanabilecektir. Bu ardı arkası gelmeyen saldırıları püskürtmek isteyen işçi ve emekçiler, şalterin durduğu yeri hatırlamalı, bahrının sadece sokakta karşılanabileceğini unutmamalıdır.

Sermayenin Erdoğan AKP'sinden talepleri

- Banka faizleri çok yüksek, krediye ulaşmada sorun yaşanıyor
- Özel sektörün kamudan alacaklarının belirli bir takvim içinde nakden ödeme planına bağlanması, nakden ödenemeyen kısım için devlet tahvili, alacak temlikli, kredi garantisi sağlanması
- Birikmiş KDV alacakları için alacak tutarı kadar orta vadeli devlet tahvili ile ödeme yapılması
- Geçici vergi uygulamasının kaldırılması
- Kamuya taahhüdü devam eden şirketler için fiyat farkı kararnamesinin çıkarılması
- İlave 100 milyar liralık Hazine destekli kredi kefalet limiti sağlanması
- Eximbank'ın yeni iş modelleri geliştirebilen, sermayesi güçlü, firmaları kur risklerine karşı koruyacak enstrümanları etkin bir şekilde kullanabilen yeniden yapılanmaya tabi tutulması
- Teminat mektubu komisyon ve masraflarının %1 ile sınırlandırılması
- 2019'un ilk 6 aylık dönemi için SGK prim ödemelerinin bir yıl ertelenmesi
- Yerli makine ve teçhizat yatırımlarında hem kredi hem de leasingle alımlarda %50 faiz desteği sağlanması
- Sanayinin ve ticaretin kullandığı doğalgaz ve elektrikte uygulanan %18 tutarındaki KDV'nin %1'e indirilmesi
- Yatırım teşvik sisteminin ilçe bazlı revize edilmesi
- Ticari uyuşmazlıklarda Oda-Borsa üyesi tacir ve sanayicilerin arabulucu olabilmesinin sağlanması
- Yatırım teşviklerinin revize edilmesi. İlçe bazında teşvik.
- Tarım ve hayvancılık sektöründe girdi maliyetlerinde artış çok yüksek
- Marinaların kira bedellerinin emlak vergisi değeri yerine marinanın sahip olduğu bağlama kapasitesi baz alınarak belirlenmesi
- Tarım ve ticarete kullanılan elektrikten alınan yüzde 2 TRT payının kaldırılması
- Kamu yapım ihaleleri, DMO ve İller Bankası uygulamaları başta olmak üzere tüm kesimlerde yerli malı kullanımının özendirilmesi
- Kamu kurumlarının özel sektör ile haksız rekabete girmemesi
- Tarımsal sanayi ve hayvan çiftliklerinin kullandığı elektriğin sanayi tarifesine alınması

Ekonomik güven dipte, gıda enflasyonu yükseliyor!

Türkiye kapitalizminin krizi farklı ekonomik göstergelere yansımaya devam ediyor. Ekonomik güven endeksi Ocak ayında da düşmeye devam etti. Merkez Bankası ise yeni enflasyon tahminlerini açıkladı. Yıl sonu tahmini düşürülse de, gıda enflasyonu yüzde 13'te kaldı.

EKONOMİK GÜVEN OCAK'TA YILLIK YÜZDE 25 DÜŞTÜ!

TÜİK'in 30 Ocak'ta açıkladığı ekonomik güven endeksi Ocak ayında önceki aya kıyasla yüzde 4,2 düşüşle 78,5'e geriledi. Ekonomik güven endeksi, geçtiğimiz yılın Ocak ayında 105,2 seviyesindeyken, yılı 81,9 seviyesinde kapatmıştı. Böylece 2019 Ocak ayında, geçen yılın Ocak ayına kıyasla yüzde 25 düşüş yaşanmış oldu.

Sektörel endekslerde, inşaat sektörü güven endeksi haricindeki tüm endeksler Ocak ayında gerileme kaydetti. Tüketici güven endeksi, yüzde 0,9 düşüşle 58,2'ye; reel kesim güven endeksi yüzde 2,4 düşüşle 95,4'e; hizmet sektörü güven endeksi yüzde 4 düşüşle 78,3'e; perakende ticaret sektörü güven endeksi yüzde 4 düşüşle 92,5'e geriledi. İnşaat sektörü güven endeksi ise yüzde 2,5 artışla 56,7'ye yükseldi.

MERKEZ BANKASI GIDA ENFLASYONU TAHMİNİNİ DEĞİŞTİRMEDİ

Öte yandan, yıllardır 'enflasyon tahminleri' gerçeğe uyuşmayan, geçtiğimiz yıl içerisinde enflasyondaki rekor yükselişin ardından hedefini sözde "gerçekçi" seviyelere çeken Merkez Bankası, 2019 yılı hedefini güncelledi.

30 Ocak'ta açıklama yapan Merkez

Bankası Başkanı Murat Çetinkaya, 2019 ve 2020 yılı tahminlerini sırasıyla yüzde 15,2'den yüzde 14,6'ya (yüzde 70 olasılıkla yüzde 11,9-17,3 aralığında), yüzde 9,3'ten yüzde 8,2'ye (yüzde 70 olasılıkla yüzde 5,1-11,3 aralığında) düşürdü. Bununla birlikte gıda enflasyonu tahminlerinde değişiklik yapılmadı. Merkez Bankası 2019 ve 2020'de gıda fiyatlarının sırasıyla yüzde 13 ve yüzde 10 artmasını bekliyor.

Ekonomideki krizi "Son dönemdeki veriler ekonomideki dengelenme eğiliminin belirginleştiğini göstermektedir" ifadeleriyle itiraf eden Çetinkaya, kredi büyüme hızındaki yavaşlamaya, iktisadi faaliyetlerdeki yavaşlamaya, tüketim ve yatırımlardaki gerilemeye, yurt içi talepteki düşüşe, işsizlikteki artışa, gıda fiyatları-

nın yüksekliğine değindi.

GIDA FİYATLARI ARTIYOR: OCAK'TA YILLIK ARTIŞ YÜZDE 55!

Merkez Bankası'nın tahminlerini değiştirmede gıdada, Ocak ayında da fiyatları artışını sürdürdü. Birleşik Kamu-İş tarafından hazırlanan "Halkın Enflasyonu Araştırması Ocak 2019" raporuna göre, gıda fiyatları Ocak ayında aylık yüzde 14,75, yıllık yüzde 55,3 arttı.

Bu artışta sebze ve meyve fiyatlarındaki yükselişin etkili olduğuna işaret edilen raporda, bu oranlar şöyle ifade edildi: "Gıda harcamalarında Ocak ayında yaşanan yükselişte sebze fiyatlarında yaşanan yüzde 84,3 ve meyve fiyatlarında gözlenen yüzde 25,3 gibi yüksek oranlı artışlar belirleyici oldu."

Merkez Bankası yağmasının dörtte biri müteahhitlere

Merkez Bankası'nın kârlarını yağmalayan saray rejimi, bu yağmadan sermayeyi de esirgemiyor. Nisan ayında yapılacak Merkez Bankası Genel Kurulu'nun apar topar Ocak ayına alınmasından sonra Hazine'ye aktarılan paranın dörtte birinin müteahhitlere peşkeş çekildiği ortaya çıktı.

Merkez Bankası geçtiğimiz hafta "kâr payı avansı" olarak Hazine'ye 33,7 milyar lira aktarmaya başlamıştı. Bu paranın 8,5 milyar lirası Karayolları Genel Müdürlüğü'nün (KGM) 11 milyar lirayı aşan borcuna karşılık müteahhitlere ödendi. Erdoğan AKP'sinin sermaye için nasıl seferber olduğu bir kez daha gözler önüne serilirken, müteahhitlere çekilen peşkeşin seçim öncesi gerçekleşmesi de dikkat çekti.

Aynı zamanda, Merkez Bankası'nın TL mevduatları da 4 iş günü içerisinde 23 milyar lira azaldı. 18 Ocak'ta 39,6 milyar lira olan TL mevduatı, 24 Ocak'ta 16,7 milyar liraya geriledi.

"BÜTÇEDEN HARCAMALAR EKONOMİYİ ZORA SOKABİLİR"

Öte yandan, Türkiye Ekonomi Politikaları Araştırma Vakfı (TEPAV) tarafından hazırlanan raporda, çeşitli bahanelerle bütçeden yapılan harcamalardaki artışın ekonomiyi zora sokabileceği uyarısı yapıldı. Raporda, AKP şeflerinin dillerinden düşmeyen "tasarruf" ve "mali disiplin" laflarının boş söylemden ibaret olduğu da bir kez daha su yüzüne çıktı.

Kamu borç stokunun milli gelire oranının 2002-2018 arasında yüzde 80'den yüzde 30'lara düştüğüne değinilen raporda, bunun aldatıcı olduğuna işaret edildi. Raporda; mega projelerdeki döviz borçlanmaları, yap-işlet-devret ile sermayeye dövizle geri ödeme garantisi sunulması, krizden etkilenen banka ve şirketlere destek verilmesi gibi başlıklardaki harcama ve yükümlülüklerin bilinmediğinin altı çizildi. Bu nedenle bütçenin ek harcama imkanlarının tespit edilemediği belirtilirken, "Kamunun bugün kısa vadeli ekonomik canlanma için vereceği desteğin amaçlananın tam tersine ekonomide olumsuz sonuçlar doğurma ihtimali de olabilir" denilerek "Bütçe harcamalarını arttırarak bütçe dengesini bozacak her adım geri tepmeye mahkûm olur" uyarısı yapıldı.

Soygun düzeni emekçileri dört koldan sarıyor

Yağma ve soygunla ayakta duran sömürü düzeni, işçi sınıfı ve emekçilerin elindeki kırıntıları her alanda gasp etmeyi amaç edinmiş durumda. Bir yandan sözde "müjde"ler altında emekçilere sefalet reva görülürken, diğer yandan sunulan ücretler de bir şekilde gasp edilmeye çalışılıyor.

Asgari ücrete yapılan 2019 yılı sefalet zammına da patronların el koymaya çalıştığı ortaya çıktı. Konu meclis gündemine taşınarak Aile, Çalışma ve Sosyal Hizmetler Bakanı Zehra Zümrüt Selçuk'a konuyla ilgili soru önergesi verildi. İşçilerden bu şekilde duyumlar aldığını ifade eden CHP Burdur Milletvekili Dr. Mehmet Göker, durumu "utanç verici" diye tanımlayarak is-

sizliğin arttığı bir dönemde, bu gaspın da baskı ve korkuyla hayata geçirilebileceğine değindi.

OTOYOL VE KÖPRÜLERDEKİ SOYGUN YÜZDE 23 ARTTI

Karayolları Genel Müdürlüğü (KGM) 2018 yılında otoyol ve köprü geçiş sayılarını ve gelirlerini açıkladı. Devletin ödeme garantisi sunduğu şirketlerin işlettiği yollar haricinde KGM'ye ait yollara dair sunulan verilere göre, 2018 yılında araç geçiş sayıları önceki yıla kıyasla yüzde 1 artışla 463 milyona çıktı. Buna karşın toplanan gelir, yapılan zamlarla birlikte yüzde 23,3 arttı. Yıl boyunca KGM'ye ait köprü ve otoyollardan toplanan gelir 1,8 milyar liraya dayandı.

Rant kapısına çevrilen sendikalar

Sendikalar, sınıf mücadelesinin temel araçları, işçi sınıfının en önemli kitle örgütleridir. Geniş işçi yığınlarını bir çatı altında birleştiren, burjuvazi tarafından bile meşruluğu kabul edilmek zorunda kalınan sendikalar, sınıfı eğitmek ve geliştirmek için oldukça önemli olanaklar barındırırlar. Ancak gelenen noktada sendikalar asıl misyonunu yitirmiş, sınıfı sermayedarlar adına denetim altında tutmanın bir aracına dönüştürülmüştür. Bu durumun en önemli sebebi ise sendikalarda oluşan bürokratizmdir.

Sendikaları bir rant ve çıkar kapısı olarak gören bürokratik kastın icraatları saymakla bitmez. Bunun en yakın zamandaki örneklerinden biri, Türk-İş'e bağlı Dok Gemi-İş Sendikası Başkanı Necip Nalbantoğlu'nun, oğlu Emre Ahmet Nalbantoğlu'nu 8 ayda genel sekreter yapması oldu. Sendikaların birer aile şirketine dönüştürülmesinin açık bir göstergesi oldu bu örnek. Sendikaların bir yağma alanına dönüştürülmesinin bir diğer örneği Tarım-İş Sendikası'nda yaşandı. Açıklananlara göre Tarım-İş Sendikası son 4 yılda 47 yurtdışı gezisi düzenledi. Bu gezilerde işçi aidatlarından oluşturulan kasadan tam 550 bin dolar harcandı. Türkiye'de bulunan bir sendikanın Başkanlar Kurulu toplantısının yurtdışında yapılması, haliyle trajikomik bulunarak ilgili kamuoyunun gündemine oturdu.

Yine bu konudaki uç bir örnek de 2008'de Türk-İş'e bağlı Yol-İş Sendikası'nda yaşandı. 2008 yılında sendikanın denetim kurulu tarafından açıklanan rapora göre sendika başkanı ve 7 yö-

ticisinin yılın her günü gezideymiş gibi harcırah aldıkları ortaya çıktı. Rapordaki bazı iddialar özetle şöyle:

"Ayda net 9 bin YTL maaş alan Fikret Barın (sendika başkanı) ile ayda net 8 bin YTL maaş alan yedi yönetim kurulu üyesi, yılın 365 günü Ankara dışında görevdeymişler gibi 'tam harcırah' aldı. Başkan ve yöneticiler, dört aylık ücretleri tutarında ikramiye, izin parası ile yüksek miktarlarda 'temsil ödeneği' aldılar. Barın'a bunlara ilave olarak, yıllık ücretli izin süresinin ücreti de ödendi."

Yine söz konusu rapora göre Sendikalar Yasası'nın yasaklamasına karşın, bazı genel merkez yöneticilerinin çok yüksek miktarlarda avans aldığı da iddialar arasında. İddialara göre, bir yöneticinin üzerindeki avans miktarı 250 bin YTL'yi buldu. Sendika kasasından süresiz olarak alınan avanslara hiç faiz işletilmedi. Ayrıca yöneticilerin kredi kartı, kişisel telefon faturaları, kooperatif evlerine yaptırdıkları banyo dolabı, vestiyer gibi özel harcamaları avans adıyla sendikaya ödettirildi. Yine hayali faturalarla, alındığı fiyattan daha yüksek fatura kesilen ürünlerle aradaki fark sendikacıların cebine indirildi.

Maliye denetim elemanlarının yaptığı araştırmalar ise yaşanan yağma ve talanı gözler önüne serdi. Yapılan incelemeler sonucu bazı yıllara ait sendika giderlerinin yüzde 66'sının yönetici harcamalarından oluştuğu tespit edildi. Birçok sendikada yöneticilerin akrabalarının farklı unvanlarla işe alınarak yüksek maaş ödendiği, gayrimenkul alımında

suistimal yapıldığı, ticari faaliyetle uğraşma yasağının delindiği, yöneticilerin elektrik aidat giderlerinin sendika tarafından karşılandığı ve usulsüz yolluk ve harcırah alındığı ortaya çıktı.

Sendika kasasının yağmalanmasının bir başka yolunu da "hizmet ödeneği" oluşturuyor. Üst düzey sendika yöneticilerine ödenen bu ödenek, bir nevi kıdem tazminatı sayılıyor. Ancak sendikacılara ödenen hizmet ödenekleri bir işçinin on yıllarca çalışsa dahi alamayacağı miktarlarda olabiliyor. Öyle ki bu miktar yüz binlerce lirayı bulabiliyor. Örneğin Tes-İş Sendikası üst yöneticilerine 2006 yılında ödenen üç yıllık tazminat miktarı ortalama 223 bin lira. Türk Metal yöneticilerine bu kapsamda ödenen miktar da 200 bin liranın üzerinde. Örneğin 2003 yılında Mustafa Özbek'e üç yıllık ödenen meblağ 233 bin lira.

Tüm bu örnekler gösteriyor ki sınıf mücadelesinin öncelikli görevlerinden biri bu yağmacı bürokrat takımını sendikalardan temizlemektir. Sendikaların tekrar esas misyonlarını üstlenmeleri, devrimci sınıf mücadelesinde etkili birer araç haline gelmeleri bununla mümkündür. Bunun için yapılması gereken de işçi sınıfı olarak söz-yetki-karar hakkını kararlılıkla savunmak, sendikalara bu yolla basınç uygulamak ve bu ağalardan hesap sormaktır. Bu başarıldığında sınıf bir kamburundan kurtulacak, bir nebze olsun nefes alacak ve nihai düşmana karşı daha güçlü savaşacaktır.

DHL Express'te TİS imzalandı

Tüm Taşıma İşçileri Sendikası'na (TÜMTİS) üye olan 9 işçinin atıldığı ve 556 gün boyunca işyeri önünde direnişin sürdüğü DHL Express'te toplu iş sözleşmesi (TİS) imzalandı.

TİS 24 Ocak akşamı imzalanırken atılan işçilerin alınması talebi ise kabul edilmedi.

Direnişçi işçilerden Ferhat Sönmez, anlaşmaya ilişkin şunları söyledi: *"Sendikamıza çok güveniyorduk. Sağ olsunlar güvenlerimizi boşa çıkarmadılar. Biz direniş çadırında sürece 'sınıfsal açıdan' bakmayı öğrendik. İşimize geri dönemedik ama sınıf kazandı. Diğer işyerlerindeki direnişçi arkadaşlarımıza da bu galibiyet moral verir umarım. Direniş sürecinde çok dost kazanmışız. İşle ilgili arayanlar, tebrik edenler çok. Hayat devam ediyor. Yeni bir işle, yeni bir yolculuğa çıkacağımızı biliyoruz. Sendikamız iş bulma konusunda da bize destek oluyor... Bu bir zafer. Direniş çadırımızı şirket içerisinde sendika odasına çevirmeyi başardık."*

İzocam grevinin 11. gününde anlaşma sağlandı

İzocam'da işten atılan işçilerin geri alınması ve ücret zammı talebiyle başlayan grev, 11. günde (29 Ocak) anlaşma sağlanmasıyla sona erdi.

Kristal-İş'in örgütlü olduğu İzocam'ın Kocaeli Dilovası ve Mersin Tarsus'taki fabrikalarında yapılan grev neticesinde, ücretlere yüzde 13, sosyal haklara yüzde 60 zam yapıldı. Ayrıca senede 4 ikramiyeyle birlikte, geçmişe dönük olarak işçilere 7 bin lira ödeme yapılması kararlaştırıldı.

İşten atılan 4 işçi ise geri alınmazken, atılan işçilerin kıdem ve ihbar tazminatları ile 18 aylık ücretlerinin ödeneceği belirtildi.

İzocam işçileri, yüzde 20'lerin üzerindeki enflasyona rağmen kendilerine önerilen yüzde 7'lik zammı kabul etmemiş, hem zam oranının artırılmasını hem de işten atılan arkadaşlarının geri alınmasını isteyerek greve başlamıştı.

Krizin derinleştiği bir yıl bizi bekliyor

Kollarımızı birleştirdiğimizde gerçek gücün bizde olduğunu göreceğiz

Bizler için her yönüyle zor geçen bir yılı geride bıraktık. Ücretler eridi, hak gaspları arttı, sömürü katmerlendi, çalışma koşulları ağırlaştı. Yaşamak artık daha pahalı hale geldi. İşten atmalar rutinleşti, ücretsiz izinler yaygınlaştı vb. Enflasyon rakamlarıyla sanal dünyalarında cambazlık yapanlar, gerçek dünyada bizleri bir kez daha sefalet ücretine mahkum ettiler. Her biri kim bilir kaç lira maaş alan ensesi kalınlar yan yana geldi ve asgari ücreti belirlediler. AGİ dahil asgari ücret 2.020 TL. İşlerin de sözde işçileri temsilen sendika ağaları da vardı. Hepsinin yüzü gülüyordu. Belli ki kendilerine göre başarılı bir süreç işlettiler. Hemen kapitalistlerden yeni asgari ücretin “memnuniyet verici” olduğuna dair açıklamalar geldi.

Yeni bir yılın içindeyiz ve tüm veriler bir önceki yılı arayacağımızı gösteriyor. AKP'nin tüm söylemlerinin aksine ekonomik kriz ağırlaşıyor. Alınan önlemler, açıklanan paketler kapitalistlerin yüzünü güldürüyor ama bizi koyu bir karanlık bekliyor. Patron örgütleri, AKP'nin açıkladığı her yeni ekonomik paketi ağızları kulaklarında karşılıyor, memnuniyetlerini dile getirmekten geri durmuyorlar. Onların memnuniyeti bizlerin köleliği anlamına geliyor.

Ekonomik krize karşı alınan önlemler, yeni ekonomik programlar açıklanıyor. Bakan her gün ekonomiyle ilgili ne kadar güçlü olduğumuzu belirttiikten sonra neler yapacaklarını anlatıyor. Aslında anlatılanların hepsini alt alta yazın karşınıza çıkan sonuç yeterince açık. Patronlara asgari ücret yardımı, patronlara sigorta desteği, patronlara teşvik, patronlara

Kapitalistlerin, başta AKP olmak üzere her renk ve tondan burjuva partilerinin işçi düşmanı politikalarına karşı işçi iradesini açığa çıkartmalıyız. Kendi sınıf çıkarılarımızı esas almalı, krizin faturasını ödemeyi reddetmeliyiz.

vergi indirimi, patronlara şu, patronlara bu vb. İşçilere bir şey var mı peki? Elbette var! Sabır dilekleri, fedakarlık istekleri ve sefalet ücreti, ağırlaşan çalışma koşulları, yaygınlaşan hak gaspları, işten atma tehditleri, işsizlik, daha fazla açlık, yoksulluk. Kısaca krizin faturası bize, teşvikler, fonların yağmalanması patronlara!

AKP ve kapitalistler işçi düşmanı icraatlarının dozunu her geçen gün arttırarak krizi atlatmaya, fırsata çevirmeye çalışıyorlar. Yalan, çarpıtma ve demagoji eşliğinde... İşçi sınıfı cep-

hesinden yeterince güçlü bir tepkinin olmaması ise pervasızlıklarını artırıyor. Aslında bizlerin mücadele örgütleri olması gereken sendikalar, sendika ağaları tarafından işgal edilmiş, etkisizleştirilmiş durumda. Hatta Türk Metal gibi sendikalar patronlar adına işçilerin karşısında durmayı iş edinmiş, fabrikalarda İnsan Kaynakları gibi çalışır duruma gelmiştir. Kimin işten çıkartılacağını dahi belirleyen Türk Metal, metal işçilerinin tepesinde sallanan patron sopası durumunda. Karşımızda patronu, sendika ağaları,

sermaye partileri vb. ile bir bütün olarak sermaye düzeni ve iktidarı duruyor. Biz işçiler için de yan yana gelmek dışında başka bir çıkış yolu bulunmuyor.

Bir tarafta ardı arkası kesilmeyen ekonomik, sosyal saldırılar, bir tarafta sendika ağalarının bizi içten çökerten icraatları karşısında inisiyatif ele almalıyız. Bu gidişe dur demek için fabrika fabrika örgütlenmeli, haklarımıza ve geleceğimize sahip çıkmalıyız. Bizimle aynı sorunları yaşayan diğer fabrikalardan sınıf kardeşlerimizle yan yana gelebilecek zeminleri yaratabilme uğrında olmalıyız. Dışarıdan bir kurtarıcı gelmeyecek.

Kapitalistlerin, başta AKP olmak üzere her renk ve tondan burjuva partilerinin işçi düşmanı politikalarına karşı işçi iradesini açığa çıkartmalıyız. Kendi sınıf çıkarılarımızı esas almalı, krizin faturasını ödemeyi reddetmeliyiz. Patronların dayatmalarını kabul etmemeliyiz. Bir tek arkadaşımızın dahi işten atılmasına karşı hep birlikte karşı durmalı, hakkımız olanı almak için hep birlikte omuz omuza olmalıyız. Kollarımızı birleştirdiğimizde gerçek gücün bizde olduğunu göreceğiz.

Metal İşçileri Bülteni'nin Ocak 2019 tarihli sayısından alınmıştır...

**Akim Metal
sermayedarı
krizin faturasını
işçilere kesiyor**

Tuzla'daki Anadolu Yakası Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan, A Grup'a bağlı ve Türk Metal çetesinin yetkili olduğu Akim Metal fabrikasında işçi kıyımına hazırlanılıyor. Beyaz eşya ve otomotiv sektörüne üretim yapan A Grup çatısı altında ayrıca Akplas ve Aksem adlı fabrikalar da bulunuyor.

İşçilerden edindiğimiz bilgilere göre, İŞKUR üzerinden kullan-at işçilik uygulamasının da devrede olduğu Akim Metal ve Akplas'ta Mart-Nisan aylarından beri işler durgun ve işten atmalar fabrika yönetiminin aklında uzun zamandır var. Mevcut ekonomik kriz süreci ile birlikte kılıfını da hazırlayan Akim Metal patronu kitlesel bir işçi kıyımına hazırlanıyor. İlk

olarak gönüllü çıkışların önünü açan patronun 100'e yakın işçinin işine son vereceği, işten çıkarılacakların saat ücreti yüksek işçiler olduğu söyleniyor.

Çıkarılacak işçi listesinin Türk Metal ile birlikte hazırlandığı da işçilerden gelen bilgiler arasında.

Fabrikada “gönüllü” çıkışlar başlarken, şimdiye dek Akim Metal'de 95, Akplas'ta 120 işçinin atıldığı edinilen bilgiler arasında.

Metal İşçileri Birliği (MİB) sosyal medya üzerinden Akim Metal işçilerine seslenerek, krizin faturasını ödememe, güvenceli çalışma ve insanca bir yaşam için örgütlenme ve MİB ile iletişime geçme çağrısı yaptı.

DEV TEKSTİL 2019/1

Genel Meclisi kararları

2019 yılının ilk Genel Meclis'ini 20 Ocak tarihinde başarıyla gerçekleştirmiş bulunuyoruz. Üye ve temsilcilerin katıldığı Genel Meclis; siyasal gelişmeler ve işçi hareketinin genel durumu, ekonomik kriz ve özelde tekstil işçilerine etkileri, sendikanın politikalarının ve 6 aylık hedeflerinin tartışılması ve faaliyet planının çıkartılması çerçevesinde gerçekleşti.

Verimli ve canlı tartışmaların yürütüldüğü toplantıda Genel Kurul ve Genel Kurul'a kadarki sürecin örgütlenmesine dair de önemli kararlar alındı. Genel Meclis açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmada 2018 yılının işçi sınıfı cephesinden ciddi hak kayıplarının yaşandığı bir yıl olduğu, ekonomik krizin sınıf cephesinden sonuçları düşünüldüğünde 2019 yılının da işçi sınıfının ağır saldırılar altında kalacağı bir yıl olarak devam edeceğine, kıdem tazminatının gaspı başta olmak üzere işten atmaların, grev yasaklarının artarak süreceğine değinildi.

Bunlara ek olarak önümüzdeki dönem siyasal gündemler ve gelişmeler düşünüldüğünde özellikle yerel seçimler, Ortadoğu'daki kamplaşma ve nüfuz mücadelesine karşı işçi sınıfı kendi gündemleriyle mücadele sahnesinde yerini almazsa bu gündemlerin etkisi altında kalması ve kayıplarının artmasının kaçınılmazlığı vurgulandı. "Sınıfın sermaye karşısında savunmasız kalmasına müsaade etmeyeceğiz, sınıf bilincimizle, devrimci sendikacılık anlayışımızla mücadeleyi örgütleyeceğiz" denildi.

Açılış konuşmasının ardından, 6 aylık faaliyetin değerlendirilmesi, siyasal gelişmeler ve işçi hareketi, örgütlenme yol, yöntem ve araçları, sendikanın önümüzdeki dönem çalışma planı ve önümüzdeki dönem Temmuz ayında gerçekleşecek Genel Kurul'un bir mücadele süreci olarak örgütlenmesi tartışıldı. Genel Meclis'imizden çıkan değerlendirme ve sonuçları kamuoyunun bilgisine sunarız:

- Sendikanın 6 aylık faaliyetinin değerlendirmesinde ekonomik kriz ve tekstil işçileri cephesinden sonuçları öne çıkan en temel gündemdi. Adana ve Çorlu başta olmak üzere işten atma saldırısı ve bunun sonucunda işçilere işsizlik ve fabrikalarda çalışmaya devam eden işçiler açısından iş yükünün artması, tekstil işçilerinin öncelikli karşı karşıya kaldığı saldırılar olarak değerlendirildi.

Sınıfın sermaye karşısında savunmasız kalmasına müsaade etmeyeceğiz! Sınıf bilincimizle, devrimci sendikacılık anlayışımızla mücadeleyi örgütleyeceğiz!

- Krizin işçi sınıfı açısından bir diğer temel sonucu olarak hak kayıplarının yoğun yaşandığı bir senenin geride bırakıldığı, önümüzdeki dönem krizin sonuçlarının sınıf cephesinden daha da ağırlaşacağı öne çıkan bir diğer değerlendirmeydi. Özellikle kıdem tazminatının gaspı, düşük ücret zamları, işten atmaların yoğunlaşması ve gün geçtikçe artan hayat pahalılığının sınıfın temel ekonomik gündemleri olarak öne çıkacağı vurgulandı.

- 6 aylık çalışmada DEV TEKSTİL olarak, tekstil işçilerini aydınlatma hedefiyle işçi toplantılarına, panellere, söyleşilere ve propaganda faaliyetine ağırlık verildiği, süregiden direnişlerle dayanışma etkinliklerinin öne çıktığı değerlendirildi.

- Tekstil işkolunu ilgilendiren toplu iş sözleşmesinin (TİS) önümüzdeki dönem 10 bin tekstil işçisini kapsadığı, bu açıdan var olan sendikaların sürece yaklaşımları, TİS kapsamındaki fabrikaların ve işçilerin genel durumu değerlendirildi.

- Siyasal gelişmeler ve işçi sınıfına etkileri Meclis gündeminde geniş tartışılan bir diğer konu oldu. Özellikle yerel seçimler, emperyalist savaş ve saldırıya karşı işçi sınıfının tutumu ayrıntılı tartışıldı. Yerel seçimlerin genel seçim havasında gerçekleştiği, emek-sermaye kamplaşmasının önüne geçmesi için kullanıldığı, önümüzdeki dönem krizin sonuçları düşünüldüğünde bu tablonun sermayeye hizmet edeceği vurgulandı. Emperyalist savaş ve saldırıya karşı

ise Ortadoğu'da yeni kirli hesaplarla ve kamplaşmalarla etnik, dinsel ve mezhepsel çatışmaları körüklemeye devam ettiği, halkların katliamlarla, zorunlu göçlerle, yoksullukla terbiye edildiği üzerinde duruldu, bunlara karşı yapılması gerekenler ele alındı.

- Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası olarak sınıfın temel gündemleri olan 8 Mart ve 1 Mayıs gündemlerinin ayrıntılı ele alınması gerektiği, özellikle 8 Mart'ın yakın bir gündem olmasından hareketle kadın işçiler özgölünde mücadelenin nasıl güçlendirileceği öne çıkan bir başlıktı. Çalışma başlıkları olarak AKP iktidarının uygulamaları- dinsel gericilik, kadın cinayetleri, taciz tecavüz, esnek çalıştırma, kadınların ucuz iş gücü olarak görülmesi ve işten atma saldırısı, kreş talebi vb. tartışıldı.

Genel Meclis'imiz önümüzdeki altı aylık hedeflerini şu başlıklarda somutlaştırmıştır:

- Ekonomik krizin işçilere faturasının, işten atma, ücretsiz izinler, çalışma koşullarının ağırlaşması, baskı, sömürünün yoğunlaşması olarak döneceğinin "Krizin faturası kapitalistlere!" şiarıyla teşhir edilmesi tartışıldı. Bu açıdan Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası olarak başta işkolumuzdaki tekstil işçileri olmak üzere sınıfın yalnız olmadığını ve sendikamızın mücadelede önemli bir adres olduğunu gösteren aydınlatma, eğitim faaliyetlerinin geçmiş döneme nazaran daha da güçlendirilmesine karar verildi.

- Buradan hareketle sendika bülteni- nin güçlendirilerek daha etkin kullanılmasına, sticker, afiş vb. araçların yaygınlaştırılarak kullanılmasına, sosyal medya ayağının güçlendirilmesine karar verildi.

- Tekstil Toplu İş Sözleşmesi kapsamındaki işyerlerinde TİS sürecinin işçilerden habersiz örgütlenmesinden hareketle işçileri bilgilendirme çalışmalarına ağırlık verilmesine, sendikamız tüzüğü- nün ve mücadele programının tanıtılmasında bir fırsat olarak değerlendirilip bu kapsamdaki işyerlerine ulaştırılmasına karar verildi.

- Temel sorunların seçimler vesilesiyle karartılmasına izin vermemek ve işçi sınıfının gerçek seçiminin mücadeleden geçtiği bakışıyla sendika olarak yerel seçimlere kadar başta üyelerimiz olmak üzere tekstil işçilerini bilgilendiren her temsilciliğimizde işçi toplantılarının örgütlenmesine, bildiriler ve duvar gazeteleri ile güçlendirilmesine karar verildi.

- İçeride ve dışarıda yaşanan savaş ve saldırganlığın panzehrinin işçi sınıfının mücadelesinin örgütlenmesinden geçtiğinin altı çizildi. "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" şiarını fabrikalar zemininde örgütlemenin önemi vurgulandı. İktidarın savaş bütçesinin emekçilerden alınarak oluşturulduğu ve bu doğrultuda "Savaşa değil, emekçiye bütçe" başlığıyla bir çalışmanın örgütlenmesine karar verildi.

- 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nün tarihsel anlamına ve devrimci içeriğine uygun olarak hazırlıkların hızlandırılmasına, her alanda kadın işçileri kapsayan toplantı, etkinlik ve eğitim çalışması örgütlenmesine karar verildi. Ayrıca kadın işçileri aydınlatma amaçlı eğitim broşürü, bildiri ve duvar gazeteleri hazırlanması kararlaştırıldı. 8 Mart günü DEV TEKSTİL olarak fabrika önlerinde olma kararı alındı.

- Greif dava sürecine daha fazla işçi ve emekçiyi katabilmek için işgalin yıldönümü vesilesiyle uygun olan temsilciliklerde etkinlikler düzenlenmesi kararlaştırıldı.

- Sendika yayın organları ve sosyal medya hesapları üzerinden planlamalar yapıldı.

DEVİRMCİ TEKSTİL İŞÇİLERİ SENDİKASI
MERKEZİ YÜRÜTME KURULU

Tekstilde işten çıkarmalar ve haksızlıklar sürüyor

Krizin faturasını işçiler ödemeye devam ediyor. İşten çıkarmaların yanı sıra baskılar artarak devam ediyor. Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) sosyal medya hesaplarından yaptığı açıklamalarla örgütlenme çalışması yürüttüğü tekstil fabrikalarında yaşanan bu hukuksuzlukları dile getirmeye devam ediyor.

Batman'da bulunan Taşkın Tekstil'de işçiler mağdur olmaya devam ediyor. Bölgede devlet teşviklerinden en çok yararlanan tekstil patronları işçi çıkartıp İŞKUR üzerinden bedavaya işçi çalıştırıyorlar. Krizi, asgari ücret zammını işten çıkarma gerekçesi gösteren Taşkın Tekstil de bunlardan biri. Son olarak 25 işçi işten çıkarıldı. Çıkarılan işçiler arasında en-

gelli işçiler de var. Ankara'da bulunan ve kısa bir süre önce de işten çıkarmaların yaşandığı Ekol Tekstil'de ise son olarak 4 işçi çıkarıldı. Ekol patronu işçi düşmanlığını küçülme bahanesiyle hayata geçirdi.

İşten atmaların yanı sıra işçilere kölece çalışma koşulları dayatılıyor. DEV TEKSTİL, Antep'te bulunan Melike Tekstil'de işçilere imzalatılmak istenen kölelik sözleşmesine karşı örgütlenme çağırısı yaptı. Melike Tekstil patronu işçilere imzalatmak istediği sözleşmeye ek bir madde eklemiş. Adına "serbest zaman kullandırılması" dedikleri bu sözleşme ile işçilere yaptıkları mesailerin ücretini vermek yerine onlara "ücretsiz izin" verecekler. Hafta tatillerinde, dini/resmi tatillerde çalışan işçilere bunun karşılığı-

da mesai ücreti vermek yerine ücretsiz izne çıkaracaklar. Yine Antep'te bulunan Villa Halı işçileri de DEV TEKSTİL'in sosyal medya hesaplarından seslerini duyurarak maaş ödemelerinin sürekli geciktirildiğini söylüyorlar.

DEV TEKSTİL tarafından yapılan açıklamada şunlar söylendi: "Tekstil patronlarına AKP eliyle devlet büyük yardımlar yapmaktadır. İşçiler düşük ücretlerle kölece çalıştırılmaktadır. Bunların sonucunda tekstil patronları muazzam kazançlar elde etmektedir. İşçilerin payına ise işten atmalar, daha da kötüleşen çalışma koşulları düşmektedir. Hep birlikte bu sömürüye, keyfiyete dur diyelim. Birlik olalım, güçlü olalım, sendikalı olalım, DEV TEKSTİL'e üye olalım."

Recticel'de sendikal mücadele devam ediyor!

Geçtiğimiz aylarda Tuzla'da bulunan teknik sünger izolasyon fabrikası Recticel'de işçiler Petrol-İş Sendikası'nda örgütlenmişler, sendikal çoğunluğa da ulaşmışlardı. Ancak patronun sendikal faaliyet karşındaki düşmanlığı neticesinde Petrol-İş'in fabrikadaki yetkisi tanınmamıştı.

Patronun bu tutumu karşısında işçiler sendika hakları için eylemlere devam ediyorlar.

Vardiya giriş-çıkışlarında, çay ve yemek molalarında işçiler sloganlarla durumu protesto ediyorlar.

Petrokimya İşçileri Birliği (PİB) 24 Ocak Perşembe günü, gündüz vardiyası

çıkışında işçilere bülten ulaştırarak mücadeleyi selamladı. İşçiler fabrikadan toplu olarak coşkulu sloganlarla çıktılar. İşçiler sık sık "Sendika hakkımız engellenemez!" ve "Dişe diş, kana kan, mücadeleye devam!" sloganlarını haykırıyorlar.

Petrokimya İşçileri Birliği adına yapılan konuşmada, Flormar ve İzocam işçilerinin direnişlerine değinilerek bu dönemde yaşanan işçi direnişleri arasındaki dayanışmaya vurgu yapıldı. Konuşmanın ardından işçilere PİB Bülteni ulaştırıldı.

SİBAŞ işçilerinin direnişi sürüyor

Aydın Söke'deki SİBAŞ turşu fabrikasında çalışırken Tek Gıda-İş Sendikası'nda örgütlendikleri için 1 yıl içinde işten atılan 77 işçi, fabrika önünde direnişte. SİBAŞ yönetimi 24 Ocak'ta yaptığı açıklamada işten atmaların sendikal faaliyetler nedeniyle değil, "makineleşme" nedeniyle olduğunu öne sürdü. SİBAŞ Fabrikası Yönetim Kurulu Başkanı Suat Zeytinoğlu ise "Bazı işçiler de bizim haberimiz olmadan sendikalaşmışlar" diyerek, işten atmaların asıl nedenini söyledi.

TOKİ işçileri kazandı

Ankara Mamak'ta bulunan Gülseren TOKİ inşaatında çalışan ve 2 yıldır ücret alamayan işçiler direnişe geçmiş ve defalarca gözaltına alınmıştı. İşçiler direnişin 65. gününde (25 Ocak) ücretlerini alarak, direnişlerini kazanımla bitirdiler.

Direnişçi işçilerden 200. gün mektubu

Aydın Büyükşehir Belediyesi'nde DİSK'e bağlı Sosyal-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan işçiler, 24 Ocak'ta direnişlerinin 200. gününün dolması vesilesiyle bir mektup yayınladı. Belediyenin emek düşmanlığına, sendikalı olmak anayasal bir hak olmasına karşın fiilen bu hakkın kullanılmadığına dikkat çeken işçiler şunları belirtti: "Şimdi yerel seçim dönemindeyiz ve CHP'nin rakibi AKP adayının ise 'biz başa geldiğimizde tüm işçilere sendika hakkı verilecek' şeklinde bir açıklaması oldu. İşçiye sendika hakkını anayasa zaten vermiş bulunuyor. Bu söylem ile aslında bir gerçeği de gözler önüne sermiş olduklar. Bu partiler anayasanın yok sayıldığını ve işçilerin nasıl bir baskı altında olduğunu, anayasal haklarının bile patronlar tarafından gasp edildiğinin açık bir kanıtıdır. Bizler bu vaatlerle sarı sendikaların devam edeceğini ve işçilerin geleceğinin sermayenin ve partilerinin insafına kalacağını anlamış olduk."

Spartakist Hafta mak

Rosa Luxemburg 7 Ocak'tan (1919) başlayarak 14 Ocak'a kadar, KPD'nin günlük yayın organı **Rote Fahne**'de yayınlanan toplam beş makale kaleme aldı. Bunlardan ölümünü önceleyen gün yayınlanan sonuncusu, **"Berlin'de Düzen Hüküm Sürüyor"** başlıklı olanı, Türkiye'de devrimci okur tarafından iyi bilinmektedir. Fakat bizim bilgilerimize göre onu önceleyen ilk dört makalenin bugüne kadar herhangi bir Türkçe çevirisi yoktur. Oysa bu beş makale aynı günlerin ("Spartakist Hafta") olaylarını ele almakta, bu açıdan bir bütünlük oluşturmaktadır.

Alman Devrimi'nin 100. yılı, devrimin bu en kritik haftasına ilişkin olarak, biz-zat devrimin en önemli lideri tarafından ve üstelik günü gününe kaleme alınmış

bu makaleleri yayınlamanın anlamlı bir vesilesidir. (Makaleler **Kızıl Bayrak** tarafından çevrilmiştir).

Makalelerdeki değerlendirmeleri yerli yerine oturtabilmek için olayların gelişim seyrini bilmek, bunu gerektiren bir ek okuma yapmak önemli ve gereklidir. Bu konuda okurlarımıza Chris Harman'ın **Kaybedilmiş Devrim** kitabının (Pencere Yayınları) 5. bölümünü (s.92-111) öneriyoruz.

Biz burada olayların başlangıcına ilişkin şu kısa bilgiyi vermekle yetiniyoruz: 4 Ocak 1919 günü, USPD'nin sol kanadına mensup Berlin Emniyet Müdürü **Emil Eichhorn** hükümet tarafından görevden alındı. Bu, SPD'nin hükümetteki temsilcileri ile savaş suçlusu eski rejim gene-

ralleri tarafından birlikte düşünülmüş ve planlanmış bir provokasyondur. Amaç, Berlin'li devrimci işçi ve askerleri zamansız ve hazırlıksız bir çatışmaya sürüklemek ve böylece kolayından ezmektir. Devrimci işyeri temsilcileri, USPD Berlin yönetimi ve KPD merkezi, işçilere ve devrimci askerlere, Emil Eichhorn şahsında günde getirilen saldırının püskürtülmesi, karşı devrimcilerin silahsızlandırılması ve işçilerin silahlandırılması için eylem çağrısında bulundular. Bir kısmı silahlı yüz binlerce işçi ve asker 5 Ocak'ta Berlin'de cadde ve meydanları doldurdular. Ama Rosa Luxemburg'un burada yayınladığımız tüm makaleleri boyunca döne döne üzerinde durduğu gibi, hareket başarılı bir devrimci önderlikten yoksundu. Lider-

ler hareketi yönetmek yerine görüşme ve müzakerelerle vakit yitiriyor, böylece bir yandan kitlelerin devrimci enerjisini felç ediyor, öte yandan karşı-devrime zaman kazandırıyorlardı.

Makaleler boyunca Rosa Luxemburg'un temel fikri, Marx, Engels ve Lenin ile aynıdır: Ayaklanmayla oynanmaz! Ona girişen onu sarsılmaz bir kararlılıkla sonuna kadar götürmek zorundadır. Aksi takdirde, karşı devrim tarafından acımasızca ezilmek ve tüm kazanımları yitirmek akıbeti kaçınılmaz olur. Ocak 1919 olaylarında yaşanan tam da bu oldu. Makaleleri, Rosa Luxemburg'u bu akıbeti engellemeye yönelik çırpınışlarına tanıklık etmektedir.

Kızıl Bayrak

Liderler ne yapıyorlar!

Devrimin kızgın atmosferinde insanlar ve şeyler inanılmaz bir hızla olgunlaşırlar. Daha bundan üç hafta gibi kısa bir süre önce, işçi ve asker konseylerinin konferansı sona erdiğinde Ebert ve Scheidemann iktidarlarının zirvesindeymiş gibi görünüyordular. Tüm Almanya'nın devrimci işçi ve asker kitlelerinin temsilcileri liderlerine gözü kapalı biçimde teslim olmuşlardı. Ulusal Meclisin toplantıya çağırılması, "sokağın" yasaklanması, Yürütme Konseyi'nin yetkilerinin sınırlandırılması, böylece işçi ve asker konseylerinin göstermelik figürlere dönüştürülmesi- karşı devrimin tüm alanlarda nasıl da bir zaferi! 9 Kasım'ın meyveleri heba edilmişti, burjuvazi yeniden rahat bir nefes alıyordu, kitleler çaresiz, silahsızlandırılmış durumda, acılı ve kuşku içerisindeydi. Ebert ve Scheidemann iktidarlarının zirvesinde olduklarını düşünüyorlardı.

Kör budalalar! Daha üzerinden yirmi gün geçmeden görünürdeki iktidarları bir gecede sallanmaya başladı. Gerçek güç tam da kitlelerdir, çıkarlarının gerçek gücü, tarihsel zorunluluğun gücü, tarihin "zorunlu" çelikten gücü... Geçici olarak zincire vurulsalar da, örgütlerinin biçimsel olarak bütün güçleri ellerinden alınsa da – onların sadece kendilerini kıpırdatmaları, bellerini doğrultmaları

bile, karşı-devrimin ayaklarının altındaki toprağın kaymasına yeter.

Dün Siegesalle'deki kitlesel gösteriye tanıklık eden, bu sarsılmaz devrimci kararlılığı, bu görkemli atmosferi, kitlelerden fıskıran bu enerjiyi hisseden herkes, şu sonuca varmak zorundadır: Proleterler son haftaların en taze olaylarının okulunda politik açıdan muazzam gelişme kaydettiler. Kendi güçlerinin farkına vardılar ve bu gücü kullanmaktan başka hiçbir eksiklikleri yok.

Sürekli "darbeler" diye yaygara koparan Ebert-Scheidemannlar ve onların efendisi burjuvazi, şimdilerde, bir zamanlar son Bourbone'un Paris halkının "isyan"ına dair kızgın haykırışına, kendi bakanının verdiği yanıtın hayal kırıklığını yaşıyor: *"Bayım bu bir isyan değil, bu bir devrim!"*

Evet, bütün kargaşalı süreçleri ile, bütün değişen gelgitleri ile, anlık iktidarı alma girişimleri ve aynı şekilde devrimci yıkım dalgasının geri çekilmesiyle, bu bir devrimdir. Ve bütün bu zikzaklı hareketleriyle devrim, durmaksızın adım adım zafere doğru ilerler.

Kitleler kavgaya içerisinde mücadele etmeyi, harekete geçmeyi öğrenmeli. Ve insan bugün hissediyor: Berlinli işçiler hareket etmeyi büyük ölçüde öğrendi, onlar kararlı eylemlere, açık tutumlara,

kesin ve sonuç alıcı önlemlere susamış durumdadır. Onlar artık 9 Kasım'daki gibi değiller, ne istediklerini ve ne yapmaları gerektiğini artık *bilmekteler*.

Peki ya liderleri, iradelerini temsil eden yürütme organları da aynı düzeydeler mi? Devrimci İşyeri Temsilcileri ve büyük işletmelerdeki temsilciler, USPD'deki radikal ögeler de azim ve kararlılıkta geliştiler mi? Eylem kabiliyetleri kitlelerin büyüyen enerjisine ayak uydurabiliyorlar mı?

Bu soruya pürüzsüz evet diyebilmekten çekiniyoruz. Liderlerin halen 9 Kasım'daki gibi olduklarından, çok az ders çıkarmış olmalarından korkuyoruz.

Ebert hükümetinin Eichhorn'a yönelik darbesinin üzerinden 24 saat geçti. Kitleler liderlerin çağrılarına ateşli bir heyecanla uydular, Eichhorn'u kendi çabalarıyla tekrar göreve getirdiler, kendi inisiyatifleriyle *Vorwärts*'i işgal ettiler ve burjuva redaksiyonları ve WTB'yi (Wolf'un Telgraf Ofisi) ele geçirdiler ve mümkün olduğu kadarıyla da silahlандılar. Liderlerinin talimatlarını ve eylemlerini bekliyorlar.

Peki bu arada onlar ne yaptılar, neye karar verdiler? Devrimin zaferini güvenceye almak için, hiç değilse bir sonraki evre için devrimin kaderini belirleyecek denli kritik olan bu gergin durumda ne gibi önlemler aldılar? Biz hiçbir şey görmüyoruz ve duymuyoruz! İşçilerin güvenilir temsilcileri belki titizlikle ve etraflıca görüşüyorlardır. Fakat şimdi *eyleme geçme* zamanıdır.

Ebert-Scheidemann zamanlarını elbette görüşmelerle geçirmiyorlardır. Elbette uyumuyorlar da. Kapalı kapıların ardında, karşı-devrimcilere özgü kurnazlık ve enerjiyle eylem hazırlığı içindeler; devrimi gafil avlamak ve alçakça yıkıma uğratmak için sessizce kılıçlarını biliyorlar.

Öteki omurgasız ögeler elbette "görüşmeler" ayarlamak, uzlaşmalar gerçekleştirmek ve işçi-asker kitleleri ile Ebert hükümeti arasında açılmış olan kanlı uçurum arasında köprü kurmak ve devrimi can düşmanları ile "karşılaşmaya" yöneltmek için işbaşındalar.

Kaybedilecek zaman yok. Derhal kesin önlemler alınmalı. Kitlelere, devrime sadık askerlere açık ve hızlı direktifler verilmeli, enerjileri, mücadele istekleri doğru hedeflere yönlendirilmeli. Askeri birlikler arasında yalpalayan unsurlar ancak devrimci kurumların kararlı ve net eylemleri ile halkın kutsal davasına kazanılabilir.

Eylem! Eylem! Cesaretle, kararlılıkla ve tutarlılıkla! – işte Devrimci İşyeri Temsilcilerinin ve dürüst sosyalist parti liderlerinin lanet olası yükümlülüğü ve görevi budur. Karşı-devrimi silahsızlandırın, kitleleri silahlandırın, bütün iktidar kurumlarını işgal edin! *Hızla* harekete geçin! Devrim göreve çağırıyor. Onun saatleri dünya tarihinde aylarla ve günler ise yıllarla sayılmakta. Devrimin organları büyük sorumluluklarının bilincinde olsunlar!

ROTE FAHNE, 7 OCAK 1919

kaleleri

Rosa Luksemburg

Savsaklanmış görevler

9 Kasım'dan bugüne devrim dalgası periyodik olarak aynı duvara, Ebert-Scheidemann hükümetine tosluyor. Sekiz haftadır yaşamakta olduğumuz her devrimci krizin sebebi, şekli ve çarpma gücü birbirinden farklı oldu. Fakat "Kahrolsun Ebert-Scheidemann!" çağrısı, bugüne kadar yaşadığımız *bütün* krizlerin arka planındaki bu temel düşünce, tümünün gelip bağlandığı bu slogan, giderek kitlelerin hep bir ağızdan daha güçlü ve daha kararlı bir biçimde haykırdığı bir slogana dönüştü

Bu da tümüyle doğaldır. Devrimin gelişimi 9 Kasım'ın temel hatasının acısını çekiyor: Devrimci hükümetin zirvesine getirilenler, son dakikaya kadar devrimin patlak vermesini engellemek için ellerinden gelen her şeyi yapanlar ve devrim patlak verdikten sonra ise başına geçip onu ilk fırsatta boğmak isteyenlerdi.

Devrim yoluna devam edecekse, aşama aşama gelişimini sürdürecektse, burjuva sınıf egemenliğinin kaldırılması ve sosyalizmin gerçekleştirilmesi tarihi görevini yerine getirecekse, o halde karşısına dikilen duvarı, Ebert-Scheidemann hükümetini ortadan kaldırmak zorundadır.

Devrim, sekiz haftalık devrim tarihinin tüm deneyimlerinin gelip bağlandığı bu özel görevi yerine getirmekten kaçınmaz. Ebert hükümetinin kendi provokasyonları: 6 Aralık, muhafız birliklerin yemin töreni, 24 Aralık, (Berlin) polis müdürlüğüne karşı yapılan en son saldırı, bütün bunlar devrimci kitleleri direkt olarak keskin, çıplak, amansız bir alternatif sürüklemektedir: Ya devrim kendi proleter karakterini, sosyalist misyonunu terk edecek ya da Ebert-Scheidemann tüm takımıyla birlikte iktidardan kovulacaklar.

Başta Berlin olmak üzere, ülke çapında devrimin ana merkezlerindeki geniş proleter kitleler bunu anladılar. Bu açık ve keskin hüküm, her fırsatta yüz binlerce boğazdan haykırılan bu muazzam ateşli çağrı: Kahrolsun Ebert-Scheidemann! Bu, son olayların bizlere gösterdi-

ği en büyük kazanç, olgunluk ve ilerleme olmuştur.

Bununla birlikte devrimin zayıflığının ve olgunlaşmamışlığının ortaya çıkardığı hiçbir biçimde anlaşılmayan sorun, Ebert hükümetinin ortadan kaldırılma mücadelesinin *nasıl* sürdürüleceği, devrimin eriştiği iç olgunluk düzeyinin *nasıl* bir eyleme ve iktidar ilişkilerine dönüştürülebileceğidir. Bu zayıflıkları ve eksiklikleri, yaşanan son üç gün kadar hiçbir şey bu somutlukta göstermedi.

Ebert-Scheidemann hükümetini kovmak, başbakanlık sarayını basmak ve birkaç adamı kovmak veya tutuklamak değildir. Bu her şeyden önce, bütün iktidar mevkilerini ele geçirmek, *elde tutmak* ve *kullanmak* anlamına gelir.

Ama bu üç günde neler yaşadık? Ele geçirilen mevkiler şunlardı: polis merkezinin tekrar işgali, **Vorwärts**'in, WTB'nin ve burjuva basın redaksiyonlarının işgal-leri. Bütün bunlar kitlelerin kendiliğinden geliştirdiği eylemlerdi. O günlerde kitlelerin öncülüğünü yapan veya öncülük iddiasında olan güçler, Devrimci İşçi Temsilcileri ve Büyük-Berlin'in USP merkez yönetimi, ne yaptı ama? Devrimci eylemin aşağıdaki en temel kurallarını ihlal ettiler:

1. Kitleler **Vorwärts**'i işgal ettiğinde, Berlin işçilerinin resmi temsilcisi olduklarını ima eden Devrimci İşyeri Temsilcilerinin ve Büyük-Berlin'in USP merkez yönetiminin görevi, Berlin devrimci işçileri adına hemen yazı işleri yönetiminin başına geçmeyi sağlamaktır. Editörler nerede kaldılar? Däming, Ledebour gibi namı şanı olan gazeteciler ve editörler -USP'nin sol kanadının herhangi bir yayın organının olmadığı bir zamanda- ne yapıyorlar? Neden kitleleri yarı yolda bıraktılar? Eylem koymak yerine "tartışmadan" daha önemli ne işleri vardı?

2. Kitleler Wolf'un Telgraf Bürosu'nu işgal ettiğinde, devrimci işçi organlarının en yakıcı görevi, Telgraf Bürosu'nu devrim davası için *kullanmak*, kamuoyunu, ülke çapında yoldaş kitlelerin Ber-

lin'de olan bitenlerden haberdar etmek, durum hakkında onlara yön vermektir. Berlin işçileri ve ülke çapındaki devrimci hareket arasında sadece bu şekilde ruhsal bağ kurulabilir. Bunlar olmaksızın, devrimin hiçbir yerde zaferi söz konusu olamaz.

3. Ebert-Scheidemann hükümetine karşı en keskin bir mücadele içindeyseniz, aynı zamanda aynı hükümetle "müzakereler" sürdüremezsiniz. Haase'nin adamları, Oskar Cohn, Zietz, Kautsky, Breitscheid ve adları her ne ise, herkesin sallantılı olduğunu zaten bildiği bu adamlar, zor ayrıldıkları Ebert'in adamlarıyla buldukları her fırsatta yeniden bağ kurmak yoluna gitmektedirler. Kitlelerle teması olan Devrimci İşçi Temsilcileri, Ebert-Scheidemann'ın devrimin can düşmanı olduğunu çok iyi bilmekteler. Can düşmanı müzakereler mi yapılır? Bu müzakereler iki şeye yol açabilirler: ya bir uzlaşmaya götürürler veya -ama daha kesin olarak- Ebert'in adamları tarafından en vahşi şiddet uygulamalarına hazırlık için kullanılırlar.

4. Eğer kitleler bir alarm durumu-na hazır olmaları için sokağa çağrılıyorsa, onlara açık ve net şekilde ne yapacakları, veya en azından, ne olup bittiği, dost ve düşman tarafından ne yapıldığı ve ne planlandığı da söylenmek zorundadır. Devrimci kriz dönemlerinde kitleler tabi ki sokakta olacaklardır. Onlar devrimin biricik hazinesi ve biricik güvencesidir. Devrim tehlikedeyse -ve şimdi en yüksek derecede tehlikede!- proleter kitlelerin görevi, gücünü ortaya koyabildiği yerde, sokakta nöbette olmaktır. Onların varlığı, kendi aralarındaki ilişkileri bile devrimin açık ve gizli düşmanları için bir tehdit ve uyarıdır: Sakının ha!

Fakat kitleleri sadece kuru kuruya çağırarak değil, fakat aynı zamanda politik olarak etkilemek için çalışmalarını da sağlamak gere-

kir. Onları tüm olup bitenler hakkında karar vermeye çağırmak gerekir. Devrimci İşyeri Temsilcileri ve Büyük-Berlin'in USP merkez yönetimi, Ebert-Scheidemann ile "müzakerelere" girme kararıyla ilgili olarak, Siegesallee'de toplanan kitlelerin karşısına çıkmaları gerekmez miydi? Kitlelerden öyle öfkeli bir cevap alırlardı ki, müzakere hevesleri yok olur giderdi!

Kitleler, her türlü devrimci eylemi desteklemeye hazırlar, sosyalizm davası için ateşten ve sudan geçerler. Onlara sadece açık sloganlar ve kararlı duruş göstermek gereklidir. İşçilerin idealizmi, askerlerin devrime sadakati, sadece öncü organların kararlılıklarıyla ve açıklıklarıyla ve politikalarıyla güçlendirilebilir. Ve bu bugün, herhangi bir sallantı, yarı gerçeklik tanımayan, sadece temel düşünceyi tanıyan bir politikadır: Kahrolsun Ebert-Scheidemann!

Bir ders daha! Almanya, klasik anlamda bir organizasyon ülkesi olmakla beraber, aynı zamanda bir organizasyon fanatizmi ve de bir organizasyon kibirliliği ülkesidir. "Organizasyon" uğruna bir hareketin ruhu, hedefleri ve eylemliliği terk edilebiliyor. Ve bugün ne yaşıyoruz? Devrimin en önemli anlarında o çok övülen "organizasyon yeteneği" en acıklı biçimde başarısız kalmıştır. Devrimci eylemleri örgütlemek, parlamento seçimlerini rutin olarak 'organize' etmeye benzemez. Devrimci eylem organizasyonu sadece devrimin içinde öğrenilebilir ve öğrenilmek zorundadır, nasıl ki yüzmeye sadece suda öğrenilebiliyorsa. Tarihi tecrübe bunun için vardır! Ama insanın bu tecrübeden öğrenmesi de gerekir!

Son üç günün tecrübesi işçi öncülerine yüksek sesle çağırıyor: Konuşmayın! Sonu gelmez biçimde danışmayın! Pazarlıkları bir yana bırakın! Eyleme geçin!

ROTE FAHNE, 8 OCAK 1919

Liderlerin başarısızlığı

Berlin'deki olaylar, işçi kitlelerinin en keskin eleştirisini hak ettiği gibi, üzerinde en ciddi şekilde düşünülmesini de gerektiren bir dönüm noktasına varmıştır.

Berlin'deki kitle hareketinin liderliğini yürütenlerin, kararlılıklarını, azimlerini ve devrimci coşkularını yitirdiklerini son günlerde defalarca net olarak dile getirdik. Liderliğin, kitlelerin mücadele azminin ve olgunluğunun gerisinde kaldığını açıkça söyledik. Hem öncü birlikler içinde girişim ve ikna yoluyla, hem de *Rote Fahne*'de yaptığımız eleştirilerle, hareketi ilerletmek ve Devrimci İşyeri Temsilcilerini etkili müdahalelerde bulunmaları için teşvik ederek elimizden gelen her şeyi yaptık.

Ancak bütün çabalar ve girişimler, sonuçta bu temsilciliklerin çekingen ve sallantılı davranışlarından dolayı başarısız oldu. Dört gün boyunca kitlelerin muazzam görkemli heyecanını ve mücadeleye azmini bütünüyle yösüz bırakıp sönmüldendirdikten, Ebert-Scheidemann hükümetiyle iki kez pazarlıklara girilerek böylece devrimci mücadele umutlarını ağır bir şekilde sarsıp ve tersinden hükümetin konumunu da en etkin bir biçimde güçlendirdikten sonradır ki, Devrimci İşyeri Temsilcileri nihayet Çarşamba'yı Perşembe'ye bağlayan gece görüşmelerin kesilmesi ve mücadelenin başlatılması kararını aldılar. **Genel grev** sloganı yükseltildi ve **silaha sarılın!** çağrısı yapıldı.

Ancak Devrimci İşyeri Temsilcilerinin giriştikleri yegane başarı da bu oldu.

Kitlelere genel grev ve silahlanma çağrısı yapıldığında, bu çağrının en enerjik bir şekilde hayata geçirilmesini güven-

celemek için yapılması gereken her şeyi yapmak gerektiği kendiliğinden anlaşılır. Oysa liderler tarafından buna yönelik hiçbir şey yapılmadı! Kuru sloganla yetindiler ve, hemen Perşembe akşamı, Ebert-Scheidemann Hükümeti ile üçüncü defa pazarlıklara girişme kararı aldılar!

Bu defa, Schwartzkopf şirketine ait işçilerin arasında ve bazı başka büyük işletmelerde başlayan uzlaşma hareketi, bütün boyutlarıyla başlatılan mücadeleyi tekrar bitirmek için istenilen bahane-yi yaratmış oldu. Schwartzkopff-Werke, AEG, Knorr-Bremse işçileri Berlinli devrimci proletaryanın çekirdek kitalarını teşkil etmektedirler ve iyi niyetlerinden şüphe edilemez. Fakat bu durumda işçiler, Hasse'nın adamlarının, Oskar Cohn, Dittmann ve başkalarının tertibinin nesi durumu adırırlar. Bu kişiler demagogik bir şekilde 'Birlik', 'Kan Dökülmesin' gibi sevilen sloganlarla kitlelerin mücadeleye azmini uyuşturmaya, kafa karışıklığı yaratmaya ve belirleyici önemdeki devrim krizini karşı-devrimle sahte bir uzlaşma yoluyla çözmeye çalışmaktalar.

Aldatılmak istenmeyen herkes için açıktır ki, mevcut durumda Ebert-Scheidemannlara yapılabilecek en büyük hizmet, USP tarafından sahnelenen bu uzlaşma tantanasıdır. Belirsizlik halinde, işçilerle cüretkâr bir kuvvet denemesi karşısında titreyen, sallantıdaki askeri birliklerin yalnızca kısmi ve gönülsüz desteğine sahip, arada burjuvazinin de kuşkuyla dış gösterdiği sosyalizm hainleri, son günlerde kısa süren şanlı iktidarlarının en zor saatlerini yaşadılar. Kitlelerin

sokaklarda görkemli çıkışı, hükümetin vahşi Eichorn Olayıyla yarattığı provokasyonun oluşturduğu dönüm noktası, bu maceracıların boyunu aşan gelişmelerdi. Son günlerdeki karşı-devrimci önlemlere etkili bir direnç göstermeyip kararsız bir tutum sergilemeleri nedeniyle daha baştan yarı yarıya kaybettiler.

Ardından görüşmeler ve nihayet uzlaşma hareketi, hükümete hayati önemde bir zaman kazandırdı. USP burada bir kez daha karşı-devrimin kurtarıcı meleştiğini kanıtladı. Haase-Dittmann Ebert hükümetinden istifa etmişlerdi, ancak Scheidemannlara incir yaprağı olma politikalarını sokakta aynen sürdürdüler.

Ayrıca USP'nin sol kanadı da bu politikayı destekliyor ve uyguluyor! Yakın zamanda kararlaştırılan ve Devrimci İşçi Temsilcileri tarafından da kabul edilen hükümet ile müzakere şartlarını, Ledebour kaleme aldı. İşçilerin teslimiyetine karşılık olarak, Ebert, Scheidemann, Noske ve Landberg'in hükümetten istifa etmesi talep edildi. Sanki burada belirli bir politik tutum değil de kişiler söz konusuymuş gibi! Sanki burada, Scheidemannların alçak politikasının tipik ve atanmış temsilcilerini sahneden itip yerine aynı politikanın kuklaları olan birtakım renksiz figüranları geçirmenin, açıkça kitleleri yanıltması ve kafalarını karıştırmaya söz konusu değilmiş gibi. Bu arada Ebert-Scheidemann da perde arkasında ipleri ellerinde tutacaklar ve böylece kitlelerin yargısından kurtulacaklardı!

Öyle ya da böyle, USP tarafından başlatılan ve Devrimci İşçi Temsilcilerinin de katıldığı tüm görüşme politikası, devrimci işçilerin teslimiyetini, iç çelişkileri ve anlaşmazlıkları gizlemeyi amaçlamaktadır. Sekiz haftadan beridir olgunlaşmış durum ve kitlelerin politik uyumluluğu, 9 Kasım politikasına geri dönmek isteniyor!

Elbette ki, Komünist Parti bu utanç verici politikayı kabul etmemekte ve bunun için her türlü sorumluluğu reddetmektedir. Devrim Davası'nı ilerletmeyi, her türlü kafa karışıklığı girişiminin şiddetle karşısında durmayı, USP'nin bataklık politikası kadar Devrimci İşçi Temsilcilerinin kararsızlık politikasının tehlikelerini de acımasızca eleştirerek kitleleri uyarmayı görevimiz olarak bilmekteyiz.

Son günlerin krizi, kitleleri çok önemli ve acil derslere çağırıyor. Şu ana kadar var olan önderlik yetersizliği ve Berlin işçilerinin merkezi bir örgütten yoksunluğu kabul edilmez bir hal almıştır. Devrim davası ileri götürülecekse, proletaryanın zaferi ve sosyalizm artık hayal olmaktan çıkacaksa, devrimci işçiler, kitlelerin mücadeleye azmini yönetmeyi ve kullanmayı bilecek düzeyde önderlik organları yaratma mecburiyetindedir. Gelecek süreç her şeyden önce, çürümekte olan ve yürütme politikasıyla devrimi zehirleyen USP'nin tasfiyesini gerektirmektedir. Almanya'da sermaye sınıfıyla karşı karşıya gelmek, ilk etapta burjuvazinin koruyucu siperi olan Scheidemann-Ebert'lerle hesaplaşmaktan geçmektedir. Scheidemann'larla hesaplaşma ise, Ebert-Scheidemann'ların koruyucu siperi olarak hareket eden USP'nin tasfiye edilmesini gerektirmektedir.

Şeffaflık, her türlü gizleme, arabuluculuk ve kirli oyunlara çevirme uğraşlarına karşı en keskin bir şekilde mücadele etmek, kitlelerin devrimci enerjisini yoğunlaştırmak ve önderliği için gerekli organları yaratmak: Bütün bunlar, gelecek dönemin en yakıcı görevleridir, bunlar, kitlelerin son beş gündeki güçlü hamlelerinden ve bunun karşısında liderlerin sefil başarısızlıklarından çıkartılacak en önemli derslerdir.

ROTE FAHNE, 11 OCAK 1919

İskambilden şatolar

“Düzen”in kahramanları, katledilen “Spartakistlerin” kan gölü ve cesetleri arasında ve yarattıkları enkazın tüten dumanları üzerinden iktidarlarını yeniden pekiştirmek için acele ediyorlar. Artık süngülere dayanmak isteyen Ebert hükümeti, iktidarını sağlamlaştırmaya çalışıyor. Ebert, tıpkı Sezar gibi, muhafızlar birliğini teftişinde verdiği nutukta, Berlin kaldırımlarında ölen ve yaralananların huzurunda, “hükümetin cesur birliklere şükranlarını” iletiyor ve onlara, Ulusal Meclis’i koruma görevi veriyor. “Başkomutan” Noske, 11 Ocak tarihli “günlük emir”inde, Hindenburg, von Kessel ve Hohenzollern rejiminin diğer uşaklarının bilinen söz kataloğunu kullanıyor: “Doğuda Spartaküs çeteleri arabalarla ve ellerinde tabancalarla tek tek evleri dolaşarak yağmıyorlar... Böylece bürünmüş oldukları siyasal maskeleri de düşmüş oluyor. Bunların, en son ve biricik hedeflerinin soygun ve yağma olduğu artık ortaya çıkmıştır...” Hükümetin gelmiş olduğu noktada artık sabrı taşmıştır, “güçlü topçu” birlikleri ve makinalı tüfekler son sözü söyleyeceklerdir: “İşçi sınıfı bir bütün olarak Spartaküs’e karşı durmalı” diyerek sözünü bağladı bu eli kanlı sonradan görme.

Scheidemann ve hempaları böylece karşı-devrimci ordunun maddi yardımı ve burjuvazinin manevi desteğiyle, Berlinli devrimci işçilerin cesetleri üzerinde iktidarı yeniden ayağa kaldırmayı ümit ediyorlar.

Ne var ki hesaba katmadıkları bir şey var. Bugün Ebert-Scheidemann’ı kurtarmakta bir beis görmeyen ordu ve burjuvazinin, bu kanlı hasadın meyvelerinin tadını çıkarmak gibi bir hesabı var. Bu unsurlar ‘sosyalist’ hükümeti yalnızca, onun proleter kitleleri sahte bir bayrak aracılığıyla dizginleyebileceğine, “manevi” otoritesiyle devrimi ve sosyalizmi boğabileceğine inandıkları sürece desteklemek istiyorlardı. Ama şimdi büyü bozuldu. Son hafta, Ebert hükümetiyle devrim arasındaki uçurumu derinleştirdi. Bugün artık Ebert-Scheidemann’ın sadece süngülerle yönetebileceği netleşti. Eğer durum buysa, süngü de Ebert-Scheidemannsız hüküm sürmek isteyecektir. Burjuvazi de, bütün kozlarını oynayarak, kılıç diktatörlüğünün ilanı ve eski “düzen”in tekrar getirilmesi için çağrıda bulunuyor.

Tägliche Rundschau gazetesi boğuk sesle, “Başkaldıranlar harp divanına veya cezaevine aittirler- özgürlük onla-

rın değildir...” diye çağrı yapıyor. “Huzur ve düzenin tekrar geri getirilmesi ve en küçük ayrıntısına kadar gerçekleşmesi gerekmektedir; 9 Kasım’dan beri neredeyse bulunmayan polis teşkilatı, eski boyutuyla ve anlamıyla tekrar eski haline getirilmeli, koruma timlerinin (polisin) tekrar silahlandırılması ve tam yetkiyle donatılması gerekmektedir.”

Aynı sıralarda, Noske’nin muhafız alayının başındaki **Albay Reinhardt, sıkı yönetime ilan edeceğini ve hükümet dahil hiç kimseden emir almayacağını, asker olduğunu ve serbest karar vereceğini** açıkladı. Ve 3. Muhafız Alayı kendi başına, ulusal meclisi ‘silah zoruyla toplama’ya ‘kararlı olduğunu’ açıkladı. Subaylar, Berlin ve Berlin’in kenar semtlerinde kendi başlarına tutuklamalar yapıyorlardı.

Böylece karşı-devrimci subay birlikleri Ebert hükümetine karşı başkaldırıyordu. Ebert-Scheidemann hükümetinin burjuvazi için kestaneleri ateşten çıkarması gerekiyordu, burjuvazi ise Ebert-Scheidemann için aynı şeyi yapmayacaktı. Eğer burjuvazinin, ‘sosyalist’ hükümeti devrimci işçilerden kurtarması durumu geldiyse, oyun bitti demektir. Burjuvazi, kılıç diktatörlüğü için Ebert ve Noske’den daha nitelikli adaylarının olduğunu o zaman sebepsiz bir yere düşünmüyordu.

Bir üçüncüsü, Haase’nin partisi (USP) bu krizi, ‘tüm sosyalist eğilimlerden’ olanlarla bir koalisyon hükümeti kurmak için değerlendiriyordu. Haase’nin incir yaprağı politikasında olduğu gibi, devrimin iç çelişkilerini kullanarak boğmak, bütün aykırılıkları kamufle etmeye çalışarak, kitlelerin mücadele azmini kokmuş uzlaşmalarla eritmek istiyordu. ‘Kepazelikleriyle teşhir olmuş liderler’ Ebert, Scheidemann, Landsberg, Noske sahneyi terk edecekler, yalnızca bir **personel değişikliğine** gidilerek, Scheidemann **politikası** olduğu gibi dümende kalacak ve onunla ‘tüm sosyalist eğilimliler’ ortak hükümet kuracaklar.

Bugün “Spartakistler”in, katledilen proleterlerin cesetleri, Scheidemann’ların yarattığı kan deryası ve bu sem-iyaz-

ma politikasına ve de devrim davasına ihanete karşı, nefret ve sıkılmış yumruklarından başka bir şeyleri yok. Haase ve adamlarının ‘tüm sosyalist eğilimlerden’ oluşan koalisyon gibi boş sözleri, bilinen eski Scheidemann’lar ve bağımsızlar kombinasyonuna gitmekten başka bir anlam ifade etmemektedir. USP’nin büyük ‘uzlaşma’ tantanası, Ebert-Haase hükümetini yeni isimlerle yeniden doğuşa götürmekten başka bir şey değildir. Bugün ‘Freiheit’ gazetesinde Ebert-Scheidemann’lara ne kadar kızılırsa kızılınsın, bu gösteriyle aslında USP’nin aşağılayıcı düşüşü hazırlanmaktadır. (USP) 28 Aralık tarihinde Scheidemann’larla ortak

hareket etmeye son verme mecburiyetinde kalmış olsa da, bütün derslere rağmen -başka şirket sahipleriyle- bu ortaklığa tekrar geri dönmek istiyor.

Böylece mevcut bunalım hali üç farklı kombinasyon yaratıyor:

- Ebert-Scheidemann’lar, burjuvazinin süngüleri üzerine kurulu statükolarını ayakta tutmak iste-

yecekler,

- USP, bu yeni gelişmeyi 9 Kasım’a, başka isim altında Ebert-Haase hükümetine geri çevirmek isteyecek,

- Burjuvazi nihayet herşeyi 9 Kasım öncesi haline, çıplak bir kılıç diktatoryasına geri çevirmek isteyecek.

Bütün üç kombinasyon da iskambilden şatolardan oluşmaktadır. Zira bunların üçü de aşılmış, geride bırakılmış aşamalardır. Devrim artık geri çevrilemez, revize edilemez. Ne 9 Kasım’a, ne de 9 Kasım öncesi zaman dilimine dönülebilir. Ayrıca devrim, Ebert’in iktidar sopası altında ölü bir noktaya da hapsedilemez.

Son haftada yaşanan bunalımın politik anlamı ve tarihi içeriği şudur: Bugün

önünde her adım başı engeller bulunsa da, proletaryanın iktidarı ele geçirmesi ve sosyalizmi kararlılıkla gerçekleştirmesi için, devrim kendi iç dinamiği ve mantıksal gelişimiyle ilerliyor. Şu an karşı güçlerin kaba kuvvet üstünlüğü olsa bile, devrimin seyrini ve zaferini durdurmaya güçleri yetmeyecektir.

Bu bilhassa, hiçbir kombinasyonun bu haftaki enkaz üzerine kalıcı olarak kurulamayacağı gerçeğinden anlaşılmaktadır. Bunalımın sonucu yarın veya ertesi gün ne ortaya çıkarırsa çıkarsın, bu iskambilden şato, **geçici** bir durum olmaya mahkumdur. Makineli tüfeklerin çıplak gücü veya USP’nin ikiyüzlü politikası üstünlük sağlasa bile- en kısa sürede devrimin karşı konulmaz güçleri, yani **iktisadi mücadeleler**, bunları boşa çıkaracaktır. Devrim, sürekli bir temel çelişki olarak, emek ile sermaye arasındaki hesaplaşmayı döne döne gündeme getirecektir. Bu hesaplaşma, uzun bir iktidar mücadelesiyle, göze göz, göğüs göğüse yürütülebilecek, iki ölümcül düşman arasındaki tarihi çatışmadır.

Hemen son olayın enkazları ve cesetleri kaldırılır kaldırılmaz, devrim yorulmak bilmez günlük işine başlayacaktır. ‘Spartakistler’ yoluna sarsılmaz bir kararlılıkla devam edecektir. Ödediği bedellerin sayısıyla beraber taraftarlarının sayısı da her geçen hafta yüz kat artmaktadır. Savaş koşullarını bahane ederek hapishaneleri ve zindanları doldurdular. Ebert-Scheidemann’ın ‘sosyalist’ hükümeti altında ise Friedrichshain’ın mezarlıklarını doldurmaktalar. Acımasız devrim kavgasının bayrağı etrafında proletarya kitleleri saflarını daha sıklaştırmaktalar. Olsun, bazı kesimler kendilerini ‘Birlik’ demagojisine ve boş sözlerle kaptırsınlar: yarın ama, hayal kırıklığından sonra, zafere kadar uzlaşma ve kararsızlık tanımayan, önceden belirlenmiş tarihi yolunda ilerleyen, ne sağa ne de sola, ne düşmana ve ne de karşılaşılabilecek tehlikeye bakmayan biricik partiye daha sağlam ve sadık biçimde bağlanacaktır – zafere kadar.

ROTE FAHNE, 13 OCAK 1919

Venezuela'da darbe girişimi...

ABD emperyalizmi saldırganlıkta sınır tanımıyor!

E. Güneş

Venezuela'da Mayıs 2018'de oyların yüzde 67'sini alan Maduro 6 yıl için yeniden devlet başkanı seçilmişti. Muhalefetin boykot ederek katılmadığı seçimlerde 5,8 milyon oy ile Maduro en yakın adaydan 1,8 milyon daha fazla oy almıştı. Başkanlık yemininin Ulusal Meclis'te yapılmasına izin verilmemesi, bunun bizzat Meclis Başkanı Guaido tarafından engellenmesi üzerine, Maduro 10 Ocak'ta yüksek mahkemede yemin etti ve ikinci dönem başkanlık görevine başladı.

Seçimlerin ardından Amerikan emperyalizmi, Avrupalı emperyalistler ve Lima Grubu olarak adlandırılan 12 Latin Amerika ülkesi, seçimi tanımadıkları, Maduro'nun meşru olmadığı açıklamasını yaptılar. Sadece Meksika, halkların kendi kaderini tayin hakkına karışmaya-caklarını açıkladı.

Muhafazakâr Halk İradesi (Voluntad Popular) partisinin kurucularından Juan Guaido 5 Ocak'ta Ulusal Meclis başkanlığına seçilmişti. Burada yaptığı konuşmada halkı 23 Ocak'ta sokaklara çıkmaya çağıran Guaido, Ulusal Meclis'in onayıyla, 23 Ocak'ta düzenlenen bir mitingde yemin ederek kendisini "başkan" ilan etti.

Trump bu haberi bekliyor olmalıydı ki, açıklamanın yapılmasından birkaç dakika sonra, Guaido'yu ülkenin meşru lideri olarak tanıdığını duyurdu. Trump'ın açıklamasını, Kolombiya devlet başkanı sağcı Ivan Duque ile Brezilya'da devlet başkanı faşist Bolsonaro'nun açıklamaları izledi. Amerika Devletler Örgütü (OAS) ve Lima Grubu da hemen Guaido'yu meşru gördüklerini ve geçici başkan olarak tanıdıklarını açıkladılar. Bu açıklamalar bunun uzun süredir planlandığının göstergesiydi.

ABD kuklası Guaido'ya destek için gösteriler düzenlenirken, Maduro'ya destek için Venezuela halkı da sokaklara çıktı. Venezuela ordusu, muhalefetin çağrılarına rağmen, anayasaya bağlı kalacağını ve Maduro'yu desteklediğini açıkladı.

Uluslararası planda ilk destek açıklaması Bolivya Devlet Başkanı Evo Morales'ten geldi. Rusya da Maduro'yu "Venezuela'nın yasal seçilmiş devlet başkanı olarak tanımaktadır!" açıklamasını yaptı.

Küba, Uruguay, Meksika, Türkiye, Çin, İran ve Filistin de Maduro'ya desteklerini bildirdiler.

Trump'ın açıklamasının ardından konuşan Maduro, bunun bir "darbe" olduğunu ve Washington ile diplomatik ilişkilerini kestiklerini açıkladı ve ABD diplomatik personeline Venezuela'yı terk etmeleri için 72 saat tanıdı. ABD Dışişleri Bakanlığı diplomatların çekilmeyeceği açıklaması yapsa da, personelin bir kısmı ülkeyi terk etti.

ABD Dışişleri Bakanı Pompeo Perşembe günü ABD emperyalistlerinin ağırlığı olan OAS'ye üye ülkelere Guaido'yu destekleme çağrısı yaptı. Guaido'nun geçici başkan olarak tanınması için OAS'de yapılan oylama ABD için fiyaskoyla sonuçlandı. 34 üye ülkeden sadece 16 ülke bu öneriyi desteklerken, aralarında Meksika'nın da bulunduğu diğer ülkeler öneriyi onaylamadı. Bunun ardından Pompeo, Venezuela'ya 20 milyon dolar "insani yardım" gönderileceğini açıkladı. Bu "insani yardım"ın işbirlikçi sağcı muhalefetin kasalarına akacağına, bununla darbenin finanse edileceğine kuşku duyulmuyor.

Trump'ın ulusal güvenlik danışmanı Bolton, Perşembe günü yaptığı açıklamada, ABD'deki Venezuela'ya ait petrol gelirlerinin Guaido'ya yönlendirileceğini bildirdi. Venezuela devlet işletmesi PDVSA'nın yan kuruluşu olan Citgo'nun ABD'de işletilen rafineriler ile benzin istasyonlarını kontrolünün de Guaido'nun bir temsilcisine devredileceği açıklandı. Ancak Citgo hisselerinin yarısının Rus petrol tekeli Rosneft'e ait olması önemli bir sorun. Venezuela bu kuruluşu 2016'da borçları karşılığında Rusya'ya

vermişti.

ABD, Guaido'nun kendisini devlet başkanı ilan etmesiyle başlayan kriz nedeniyle BM Güvenlik Konseyi'ni Cumar-tesi günü toplantıya çağırdı. Aralarında Almanya'nın da bulunduğu dört Avrupalı ülke Venezuela'ya 8 gün içinde yeniden seçimlere gitmesi için ultimatoma verdi. Venezuela Dışişleri Bakanı Arreaza ile Maduro buna sert tepki gösterdiler.

Avrupalı devletler Guaido'nun yanında yer alırken, Latin Amerika'da eleştiriler büyüyor. OAS ülkelerinden sonra, 15 Karibik devletinin bölgesel ittifakı Caricom'da da ABD'nin açıktan müdahalesi tepkilere konu oldu. Caricom'da yer alan ülkelerinin çoğu Guaido'yu geçici başkan olarak tanımadıklarını açıkladılar.

ABD emperyalistlerinin milyonlarca dolar harcayarak uzun bir süredir Venezuela'da muhalefeti örgütlediği biliniyor. Trump tekrar tekrar Maduro liderliğindeki Bolivar hükümetini yıkmaya çağrısı yapmıştı. Maduro'ya karşı muhaliflerin kontrol ettiği Ulusal Meclis'i desteklemiş ve Maduro'nun Kurucu Meclis'i hayata geçirmesi durumunda yeni yaptırımlar uygulayacağı konusunda tehditler yağdırmıştı. Darbe girişimiyle bu saldırganlık bir üst düzeye çıkarılmış bulunuyor.

BU SÜRECE NASIL GELİNDİ?

ABD emperyalizmi, Chavez'in iktidarı aldığı günden bu yana Bolivarıcı hükümeti ezmek için her türlü kirli ve kanlı oyun, darbelere başvurdu ve başvurmaya devam ediyor.

Maduro bugüne değin bu saldırıları göğüslemeyi başardı. Bunun arkasında şüphesiz Chavez ile başlayan Bolivarıcı devrim sürecinin kazanımları ve zayıfla-

da halkın desteği vardı. (Chavez, iktidara geldikten sonra petrolü ulusallaştırarak petrol gelirlerini sağlık, gıda, konut, eğitim gibi alanlara aktarmış, sosyal yardımlarla, yoksulluk ve işsizliği azaltarak halkın refah düzeyini yükseltmişti.)

Dünyanın en büyük petrol rezervlerine sahip olan Venezuela'da, Maduro'nun iktidara geldiği dönemde petrol fiyatlarındaki ciddi düşüş ekonomik durumu kontrolden çıkardı. Ülke büyük bir ekonomik kriz batağına sürüklendi. Ulusal para birimi bolivar hızla değer kaybetti. Sosyal politikaların bir parçası olarak ulusal pazarda çok düşük rakamlarla satılan mallar (buna petrol, altın, bakır, kobalt, alüminyum gibi madenler de dahil) alınarak, Kolombiya, Brezilya, Karayipler'de vb. satıldı. Bu durum kaçakçılık sektörünü büyütmeyle kalmadı, malların kıtlığını da beraberinde getirdi. Ülkede en temel gıda ve tüketim maddelerine ulaşılamaz oldu. Bu durum emekçi kitlelerde de hoşnutsuzluğu büyüttü. Enflasyon astronomik rakamlara ulaştı. Siyasal kutuplaşma büyüdü, siyasal kriz derinleşti. Bolivarıcılar ile Amerikancı muhalifler arasında gerilim iyiden iyiye tırmandı.

Artık yüzde bir milyona yükselen enflasyon kontrol altına alınamaz durumda. Ulusal para sürekli değer kaybediyor. En büyük petrol rezervlerine sahip ülkede petrol üretimi sürekli azalıyor. En önemli temel gıda maddeleri, ilaç, yedek parça vs. bulunamıyor.

Kronikleşen bu durum yurtdışına kitlesel göçü körüklüyor. Kıtlığın yarattığı hoşnutsuzluk, Amerika destekli gerici-lerin kitleleri sokağa dökmesini kolaylaştırıyor. Burjuvazinin elinde bulunan medya sayesinde bu kolaylık yapılabiliyor. Maduro'ya karşı şiddetli protestolar gerçekleşiyor.

VENEZUELALI EMEKÇİLERİN DİRENİŞİ!

Bolivarıcı hükümeti yıkmaya ant içen ABD emperyalizmi, bunu yirmi yıldır sayısız darbe girişimiyle denedi. Emperyalistlerin bu kanlı, kirli, hain planları her defasında Venezuelalı emekçilerin direnişine çarparak parçalandı.

Venezuela halkı 2002 yılında ABD emperyalistlerine ve onların işbirlikçilerine unutulmaz bir ders vermişti. Şubat

ayında Chavez'in PDVSA yönetimini değiştirmesinin ardından, ABD ve İspanya başta olmak üzere Batılı emperyalistler petrol işçilerini greve çağırdılar. 12 Nisan'da ise Chavez'i kaçırp darbe yaptılar. Bunun duyulması üzerine milyonlarca emekçi Caracas'ın emekçi mahallelerinden ve ülkenin birçok yerinden başkente aktı. Başkanlık sarayı kuşatılarak gösteriler düzenledi. Emekçiler Chavez geri getirilene değin alanları terk etmediler. Emekçilerin direnişiyle Amerikancı darbe başarısızlığa uğradı.

Bunun içindir ki, ABD emperyalizmi sadece Bolivarçı hükümete değil, "Bolivarçı devrim"in sınırlı kazanımlarını korumaya çalışan Venezuela'nın emekçi halkına da kin kusuyor ve bu direnç odağını ezmek istiyordu.

Venezuela'yı hedef tahtası haline getiren bir diğer neden ise, "Bolivar devrimi"nin Latin Amerika'nın emekçileri üzerindeki etkisiydi. Venezuela, Amerikalı emekçiler için bir umut ışığı olmuş, bir dizi ülkede sol hükümetler iktidara taşınmıştı. Bu ülkeler kendi ekonomik- sosyal örgütlülüklerini oluşturdular ve ABD emperyalizmini buralara almadılar.

ORTADOĞU'DAN SONRA LATİN AMERİKA!

Emperyalistler söz geçiremedikleri ülkeleri dün olduğu gibi bugün de ekonomik yaptırımlarla, ambargolarla, imha tehditleriyle, gizli operasyonlarla vb. ezmeyi hedefliyorlar. İşbirlikçisi olmayı kabul etmeyen hükümetlere, halklara ve emekçilere karşı her türlü kirli ve kanlı yöntemi kullanarak azgınca saldırıyor, kanlı darbeler örgütleyiyor, diktatörleri iktidara getiriyor, paramiliter milisleri ve çeteleri besleyerek emekçilerin üzerine salıyorlar.

Batı Asya'da, Kuzey Afrika'da ve Ortadoğu'da sürdürülen emperyalist saldırganlığın bir benzeri Latin Amerika halkları üzerinde denenmek isteniyor. Emperyalizmin hedef tahtasında Küba, Nikaragua ve Venezuela bulunuyor. Amerikan emperyalizmi arka bahçesi olarak gördüğü bu ülkeleri kendi düzeni için bir tehdit unsuru olarak görüyor.

Venezuela'nın Rusya ve Çin ile ekonomik ve son olarak Rusya ile girdiği askeri ilişkiler, Amerikan emperyalizminin daha da saldırganlaşmasına yol açmıştır.

"21. YÜZYIL SOSYALİZMİ"!

Venezuela deneyimi "21. yüzyıl sosyalizmi"nin sınırlarını ortaya koymaktadır. Sosyalizm perspektifiyle hareket edilmediği, sınıflar ve özel mülkiyet düzeni varlığını sürdürdüğü sürece, sınırlı reformlarla emekçilerin sorunlarının gerçek ve kalıcı çözümünün mümkün olmadığı bir kez daha görülmektedir.

Guaido: "Askerlerle görüşüyorum"

ABD merkezli *Washington Post* gazetesine konuşan Guaido orduda kendisini destekleyen generaller ve sivil yetkililerle görüştüğünü söyledi. Askerlerle görüşmelerinin devam ettiğini ifade eden Guaido, yabancı ülkelere temsilci atamalarıyla ilgili girişimler içerisinde olduğunu kaydetti. Amerikadan aldığı desteğe dair de konuşan Guaido, Illinois eyaleti Senatörü Dick Durbin, Florida Senatörü Marco Rubio ve New Jersey Senatörü Robert Menendez ile görüştüğü bilgisini verdi.

Trump'ın Ulusal Güvenlik Danışmanı John Bolton da, Maduro'ya destek veren Küba'ya verdiği yanıtla yeni bir tehditte bulundu. Sosyal medya üzerinden mesaj paylaşan Bolton, "Küba'nın Maduro'nun güvenliğine ve paramiliter güçlere verdiği desteğin bilindiğini" iddia etti. Bolton; Amerikan diplomatlarına, Venezuela'daki muhalefetin kontrolündeki "ulusal meclis"e ya da "demokratik lider" Guaido'ya yönelik herhangi bir şiddet ve gözdağına karşılık verecekleri tehdidinde bulundu.

İsrail darbeci "başkan"ı tanıdı

Siyonist İsrail'in başbakanı Netanyahu, darbeci "başkan" Juan Guaido'yu tanıdıklarını açıkladı. Netanyahu sosyal medya hesabından bir açıklama yaparak Guaido'yu diğer ülkeler gibi "Venezuela'nın yeni lideri" olarak tanıdıklarını ifade etti. Netanyahu mesajında şunu dedi:

"İsrail, Venezuela'daki yeni liderliği tanımada Birleşik Devletler, Kanada, Latin Amerika'daki ülkelerin çoğu ve Avrupa'daki ülkelere katılıyor."

FHKC'den darbeye tepki

Filistin Halk Kurtuluş Cephesi (FHKC) yazılı açıklama yaparak Venezuela'ya yönelik darbe girişimini kınadı.

Darbeye ABD'nin "küstahtça destek" verdiği ve Venezuela'nın içişlerine karıştığı belirtilen açıklamada, bu tür Vene-

zuela halkının iradesine karşı bir darbe olduğu ifade edildi.

"Venezuela'ya müdahaleler, ABD'nin demokrasi ve insan hakları iddialarının yalan olduğunu bir kez daha göstermiştir" denilen açıklamada, Amerikan emperyalizminin Venezuela'ya yönelik kuşatmasını pekiştirmeye ve ülkeyi sömürgeci politikalarına bağımlı kılmaya dönük her türlü çabası kınandı.

Venezuela'daki mevcut yönetimin ve halkın, her platformda siyonist İsrail'e karşı Filistin halkının yanında olduğu ifade edilen açıklamada, Filistin halkının Chavez'in "Venezuela Filistin, Filistin Venezuela'dır" sözüne sahip çıktığı belirtilti.

Sarı Yelekliler eylemleri: 11. hafta

Her Cumartesi devam eden Sarı Yelekliler eylemi 26 Ocak günü 11. haftasını geride bıraktı. Genel olarak hareket kararlılığını korurken bölgesel toplantılar ve koordinasyon toplantıları dinamizmi ilerletiyor. 26 Ocak'taki Paris eylemleri başarılı geçti. Zira tüm polis şiddetine karşı kitleler sokakları terk etmedi. Polisin açık hava gözaltısı anlamına gelen meydanları kapatma politikasına rağmen kitlesel olarak eylem sürdürüldü. Eyleme öğrenci gençliğin yoğun katılımı göze çarpıyordu.

Gün içerisinde Paris'te toplanan Sarı Yelekliler ilerleyen saatlerde binlere ulaştı. Toplanma yerlerinden yürüyüşler yapıldı. Kitleler polis saldırısına militan direnişlerle cevap verdi.

Ayrıca diğer kentlerde de kitlesel eylemler yapılırken, Toulouse ve Bordeaux'da eylemlerin sürekliliği korundu, on binler sokaklar döküldü. Devletin resmi rakamlarına göre ülke genelinde 69 bin kişinin eylemlere katıldığı ileri sürülürken, Paris'te 4 bin kişinin eylemlere katıldığı iddia edildi.

MAHKEMEDEN BİBER GAZI TERÖRÜNE ONAY

Fransa'da da eylemlerde polisin hedef olarak kullandığı biber gazının yasaklanması için yapılan başvuruyu mahkeme reddetti.

Sarı Yelekliler eylemleri 11. haftasını geride bırakırken, en az 14 kişinin biber gazı nedeniyle gözünü kaybettiği belirtiliyor. Polisin saldırılarında kişileri hedef olarak kullandığı biber gazı nedeniyle de 69 kişinin yaralandığı ifade edilirken, Genel İş Konfederasyonu (CGT) ve İnsan Hakları Ligi, biber gazının yasaklanması için mahkemeye başvurdu.

Paris İdari Mahkemesi, başvuruyu reddederken, biber gazı kullanacak polislerin yaya kamerası taşıyacağı iddiası karara gerekçe olarak gösterildi.

Polisin biber gazı kullanımı ve yaralananlara dair açıklama yapan Fransa İçişleri Bakanı Christophe Castaner polislere kamera takılacağını ileri sürmüştü.

Emperyalist hegemonya kavgasında silahlanma çılgınlığı

20. yüzyılın sonlarına doğru “çift kutuplu” dünyanın sona ermesiyle ABD hegemonyası da çözülme sürecine girdi. ABD, bu hegemonyayı yeniden tesis etmek amacıyla dünya savaşına varabilecek adımlar atmayı sürdürüyor. Irak ve Afganistan işgalleri, yakın dönemde Libya’nın parçalanması, Suriye’deki savaşın baş sorumlusu olmak gibi kirli bir sicile sahip olan ABD, Ortadoğu’nun yanı sıra dünyanın başka bölgelerinde de “tehdit” olarak gördüğü ülkelere her yolla müdahale etmeyi sürdürüyor. Halihazırda gündemde genişçe yer tutan Venezuela üzerine emperyalist hesapları, yakın zamanda Kuzey Kore ile “normalleşme” adı altında bölgede giderek söz sahibi olan Çin’e kafa tutma vd. adımlar bunun son dönemdeki örnekleri sayılabilir.

TARAFLAR SAVAŞA HAZIRLANIYOR

Özellikle Ukrayna ve Suriye savaşları üzerinden kendisini ortaya koyan ve ABD çıkarlarının önünü kesen Rusya da ordusunu modernleştirme yolunda son yıllarda atağa geçti ve Suriye’de silah sistemlerini deneme şansı yakaladı. Bu açıdan ABD ile yarışacak düzeyde olduğunu söylemek yanlış olmaz. Buna nükleer alan da dahil. Bu arada dünyadaki en yıkıcı nükleer silahın Rusya’da olduğunu da geçerken belirtelim.

ABD’nin çözölen hegemonyasını yeniden tesis etme yolunda birçok ülkenin askeri kapasitesini izlediği biliniyor. Raporlar aynı zamanda ABD’nin emperyalist hegemonya savaşındaki hedeflerine dair fikirler de veriyor. “Çin askeri gücü. Savaşmak ve kazanmak için bir gücü modernleştirmek” raporunun ABD Savunma İstihbarat Dairesi (DIA) direktörü korgeneral Robert Ashley imzalı önsözünde, Çin’in havada, karada, denizde ve uzayda askeri anlamda ve bilgi açısından geliştiği, “küresel etkileşimlerde daha büyük bir sesi olmasının da” ABD’nin çıkarlarıyla karşıtık oluşturacağı söyleniyor. Raporun, Çin’in gelişen, modernleştirilen ve

Dünya çapında silah satışları 2002’den bu yana yüzde 40’ın üzerinde arttı. Nükleer silahlar ise bunların en tehlikelisi. İnsan soyunu defalarca ortadan kaldırmaya yetecek kadar nükleer silah birçok ülkenin depolarında, depolarından öte kullanılmaya hazır durumda sahada bekliyor.

savunmanın ötesine geçen esnek askeri gücünü ele alacağı ifade ediliyor.

Raporun yazımına ilişkin sunumda ise 1981’den itibaren DIA’nın *Sovyet Askeri Gücü* başlıklı raporlar hazırladığı ve “tehditleri” yıllık olarak izlediği anlatılıyor. Çin’e ilişkin raporun “*Sovyet Askeri Gücü* [raporu] ruhuyla” hazırlandığı ifade ediliyor. 125 sayfalık raporda Çin ordusu geçmişten günümüze genel bir bakış, doktrin ve strateji ile askeri kabiliyetler açısından ele alınıyor. Çin’in bazı askeri alanlarda lider konuma geldiği söyleniyor. Raporda Çin ordusunun 2020’ye dek tamamen yenileneceği aktarılıyor. Bu yenilenmede teknolojik gelişmelerin yanı sıra doktrin ve komutanın merkezileşmesi ABD ayarındaki bir düşmanla

savaşa hazırlık anlamına geliyor.

SİLAHLANMAYA AYRILAN KAYNAK GİTTİKÇE ARTIYOR

Bilindiği üzere dünyadaki silahlanma yarışı akıl almaz boyutlardadır. Stockholm Uluslararası Barış Araştırmaları Enstitüsü’nün (SIPRI) raporuna göre dünyada ilk 100’e giren silah şirketlerinin 2017’deki toplam satışı 398,2 milyar dolardı. İlk 100’e 42 şirketle dahil olan ABD, satışların da yüzde 57’sini elinde tuttu. Rusya, verilerin ulaşılabilir olduğu 2002 yılından bu yana silah satışında İngiltere’de olan ikinciliği 2017’de eline aldı. Yukarıdaki sayılara veriler ulaşılabilir olmadığı için Çin dahil değil. Dünya çapında silah satışları 2002’den bu yana yüzde

40’ın üzerinde arttı.

Nükleer silahlar ise bunların en tehlikelisi. İnsan soyunu defalarca ortadan kaldırmaya yetecek kadar nükleer silah birçok ülkenin depolarında, depolarından öte kullanılmaya hazır durumda sahada bekliyor. Yaklaşık 7.400 km menzilli Trident füzeleriyle kullanılacak taktik nükleer başlıklar ABD tarafından üretilmeye başlandı. Taktik nükleer başlıklar devasa bombalara göre daha düşük güçte olduğundan -Hiroşima’ya atılan bombanın yaklaşık üçte biri- daha sık kullanılmaları mümkün. Örneğin Britanya ordusunda Trident II füzeleriyle yüklü 4 denizaltı var. Bu denizaltılardan en az bir tanesi her zaman okyanuslarda aktif halde oluyor ve tek bir denizaltının taşıdığı nükleer yükün toplam gücü, Hiroşima’ya atılan atom bombasının 266 katı.

İşte bu tablo, emperyalist kapitalizm hüküm sürdükçe dünyamızın kesin bir yıkılışa doğru gittiğini anlatıyor. Rosa Luxemburg’un “Ya barbarlık ya sosyalizm” diyerek tek cümlede tasvir ettiği ikilem kendisini çok daha keskin bir şekilde dayatıyor.

ABD’den yeni nükleer başlık

ABD Ulusal Nükleer Güvenlik İdaresi (NNSA), Trident füzeleriyle kullanılacak nükleer başlıklar geliştirdiklerini açıkladı. NNSA’dan yapılan açıklamada yeni geliştirilen başlıkların geçen sene Trump tarafından başlatılan program kapsamında Texas’taki Pantex nükleer silah fabrikasında üretildiği belirtildi.

W76-2 isimli nükleer başlığın Hiroşima’ya atılanın yaklaşık üçte biri gücünde olduğu belirtiliyor. Söz konusu başlıklar taktik nükleer silah sınıfına giriyor ve daha yıkıcı nükleer silahlara göre daha sık kullanılmasının önü yıkım güçlerinin düşük olması nedeniyle artabiliyor.

Opel'de sular ısıtıyor

Dünyada ve özellikle de Almanya'da otomotiv sanayisi, ekonomide ağırlıklı bir yer tuttuğu için kapitalist rekabetin en sert yaşandığı sektörlerden biridir. İflaslar, fabrika kapatmalar, kitlesel işçi kıyımları, el değiştirmeler, skandallar, entrikalar, birleşmeler ve şirket evlilikleri neredeyse günlük yaşanan olgular haline geldi. Öyle ki, artık kimin kimi satın aldığı, hangi markanın hangi tekele ait olduğunu, kimin kimle ortaklık kurduğunu takip etmek güç gerçekten.

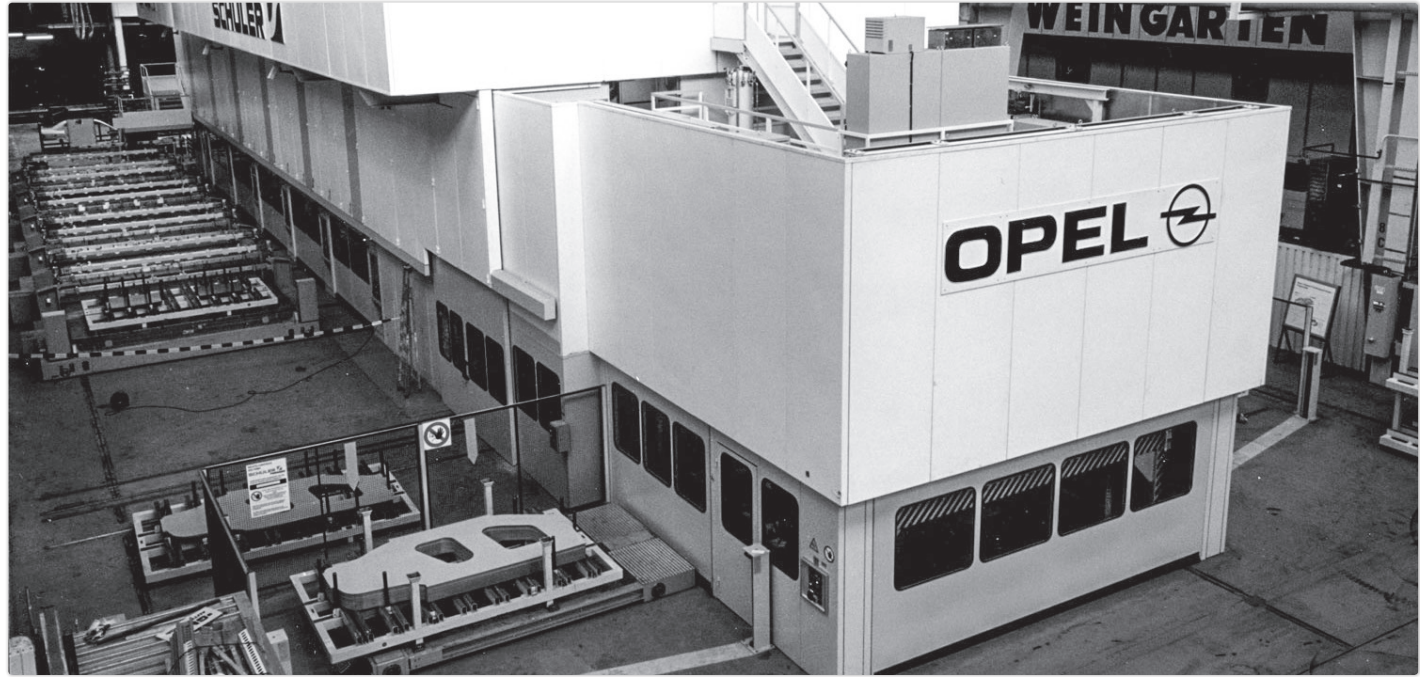
Dünya çapında yaşanan ekonomik krizle birlikte gittikçe artan amansız kapitalist rekabetin en çok "mağdur" ettiği firmalardan biri de Opel'dir.

Opel, 2000'li yıllardan itibaren, özellikle de yeni bir kapitalist krizin su yüzüne çıktığı 2008'den bu yana gittikçe pazar kaybediyor. Zaman zaman tutulan bazı modeller üreterek bu düşüşü kısmen yaşıyorsa bile, durdurabilmiş değil.

Her yıl zarar ettiğini açıklayan Opel'in yardımına 2009 yılında Alman devleti yetişti. Devlet Opel'i kurtarmak için milyarları bulan karşılıksız para aktardı. Fakat batmakta "kararlı" olan şirkete bu da yetmedi. Firma, 3 bin işçinin çalıştığı Bochum'daki 52 yıllık işletmesini 2014 yılında kapatma kararı aldı. Tüm kent ve hatta tüm Ruhr bölgesindeki kitlesel ve yoğun tepkiler kapatmanın önüne geçemeyince, Bochum Opel geride çorak bir toprak bırakarak tarihe karıştı.

Opel'deki hazin hikaye bununla da bitmedi. Şirket, 2017 yılında, 2,2 milyar avroya Fransız Peugeot'ya (PSA) satıldı. Opel'in sahibi GM, tazminatlar ve şirketin dönüşümü için PSA'ya 3 milyar avro da üstüne ödedi.

Satıştan bu yana PSA'nın nasıl bir politika izleyeceği çalışanlar tarafından merak ve kaygıyla izleniyordu. PSA yönetimi

bir açıklama yapmamaya özen gösterdi. Fakat Opel patronları geçenlerde nihayet bu suskunluk fesadına son verdiler. Henüz resmen açıklamasalar bile, basına sızdırdıkları bazı bilgilerle yeni dönem politikalarını açığa vurmuş bulunuyorlar.

Buna göre şirket, "zarar etme, rekabet gücünün zayıflaması ve pazar kaybı" gibi gerekçelerle sonu kitlesel bir işçi kıyımına varacak tedbirlere başvuracağını deklare etti. Bahsedilen "tedbirler" şöyle: 2018 sonunda başlayan kısa çalışmaya 2019'da da devam edilecek. Bilindiği gibi kısa çalışmadan doğan ücret kaybı işsizlik fonundan karşılanıyor. Yine yıllık üretilen araba sayısı 123 binden 68 bine düşürülecek. İki vardiyadan tek vardiyaya geçilecek.

Diğerleri gibi Opel de krizin faturasını işçiye çıkarıyor

Opel'deki bu yeni saldırı planı bin-

lerce işçiyi bulan kitlesel bir işçi kıyımı anlamına geliyor. Halihazırda Opel'in Avrupa'da yaklaşık 37 bin, Almanya'da ise 19 bin çalışanı bulunuyor. En büyük işletmesi olan Rüsselsheim Opel'de ise 9 bini üretimde olmak üzere toplam 14 bin civarında kişi çalışıyor. Saldırının sivri ucu Rüsselsheim'a degecektir. Üretilen araba sayısının yarı yarıya düşürülmesi ve tek vardiyaya geçilmesi demek, çalışanların en az yarısının gereksiz hale gelmesi, yani saf dışı bırakılması demektir.

Bu saldırı sadece binlerce kişinin işini kaybetmesinden de öte, şirketin bulunduğu Rüsselsheim kenti ve dahası tüm Rhein Main bölgesi için ciddi bir sosyal yıkım anlamına gelecektir. Sorun sadece çalışanların işsiz kalmasıyla sınırlı değil elbette. Bunların aileleri, taşeron ve yan kuruluşlarda çalışanlar, meslek yapan gençler, esnaf, Opel'in ayırdığı fonlarla ayakta kalan sosyal kurumlar vs. tüm

yelpaze düşünüldüğünde on binlerce kişinin kaderi söz konusu. Sadece bugünün değil, işyerleri yok edilerek gelecek kuşakların da kaderiyle oynanmış oluyor.

Bu kitlesel işçi kıyımı planı durdurulamazsa eğer, belki de planları arasında yer aldığı halde, şimdilik açıklamaya cesaret edemedikleri, Rüsselsheim Opel'i de tümünden kapatmak hiç de ihtimal dışı değildir.

Opel işçisi saldırıyı püskürtecek deneyime sahiptir

Saldırı oldukça kapsamlı ve ağır. Fakat Opel işçisi de bu saldırıyı püskürtebilecek asgari olanaklara sahiptir. Yıllardan beri çeşitli devrimci-demokrat örgütlerin çalışma yürüttüğü, oraya dönük yayınlar çıkardığı ve değişik vesilelerle seslendiği, kısmen politize olmuş bir yer. Son yıllarda gittikçe azalsa bile, onlarca grev, direniş ve protesto yaşamış, mücadele deneyimi olan işçilerin bulunduğu bir işletme. Çalışanları arasında çok sayıda Türkiyeli işçinin de bulunduğu işletmenin olduğu Rüsselsheim kenti ve çevresi demokrat-ilerici kimliğin ağır bastığı bir bölge.

Eğer bölgedeki devrimci-ilerici kurumlar da soruna gerekli ilgiyi gösterip, bir direniş örgütlemeye faaliyetine omuz verilerse, Bochum'dakine benzer -kazanımla sonuçlanmamış olsa bile- tüm bölgeyi saran kitlesel ve militan bir tepki ortaya çıkabilir.

AB'de 32 milyon kişi yoksulluk sınırında çalışıyor

Emperyalist Avrupa Birliği (AB) zenginlik ve rahat yaşam gibi bir algıyla anılıyor. Gerçekte ise Avrupa'da işsiz ve evsiz insanların sayısı gün geçtikçe artıyor.

Avrupa Yoksullukla Mücadele Ağı raporu AB'deki yoksullaşmayı bir kez daha gözler önüne serdi. 29 Ocak'ta Brüksel'de Avrupa Parlamentosu'nda açıklanan rapora göre, AB nüfusunun yüzde 22,5'i yoksulluk sınırında yaşıyor.

Ayrıca birçok işçi ve emekçi yüksek yaşam maliyetleri ve güvencesiz çalışma koşulları nedeniyle yoksulluk sınırında bulunuyor. Yoksul

luk sınırı altında çalışanların sayısına da dikkat çekilen raporda, AB'de yoksulluk sınırında bulunan işçi, emekçilerin oranının yüzde 9,6 yani 32 milyon kişi olduğu ifade edildi.

Yoksulluğun asıl nedeni öncelikle düşük ücretler ve ücretleri daha da düşüren güvencesiz çalışma koşulları.

Düşük ücretlere ek olarak barınma, enerji, gıda ve sağlık fiyatları sürekli artıyor. Raporda ortaya serilen verilere göre, AB genelindeki yoksulluk oranı 2008 krizi öncesinin yüzde 4

Kadın işçiler ve mücadele talepleri

Türkiye’de kadın işçiler, işgücü istihdamında yaklaşık %30 oranında yer tutmalarına rağmen, hala yedek işgücü olarak görülüyorlar. Hizmet sektörü başta olmak üzere güvencesiz işlerde çalışmaya mahkûm ediliyorlar. Kapitalist sistemin krizinin derinleşmesiyle birlikte, işçi sınıfının bir parçası olan kadın işçilerin de sınırlı hakları tırpanlanmaya başladı. Örneğin, “Kadın çalışanları gece çalıştırma koşulları yönetmeliği” değiştirilerek, üç sektörde gece çalışması yapabilecekler maddesi eklendi. Yine esnek çalışmanın adım adım yasalaşmasıyla süt izni gaspedildi, bir günlük regl izni kaldırıldı.

Türkiye sanayisinin belkemiğini oluşturan sektörlerde azımsanmayacak oranda kadın işçi çalışmasına rağmen, talepleri yok sayılmaya devam ediliyor. Bu durum, sendikal örgütlülüğe sahip işyerleri için de geçerli. İşçi sınıfının çıkarlarını savunmak yerine sermaye adına onu denetleme misyonunu yerine getiren sendikalar, kadın işçilerin hakları ve taleplerine de gözlerini kapıyorlar.

Kadın işçiler de dahil işçi sınıfının haklı ve meşru taleplerinin sermayeden koparılıp alınması için birleşik bir sınıf hareketi şarttır. Bununla birlikte, bu taleplerin tek tek işyerleri ve sektörlerde toplu sözleşme süreçlerinde elde edilmesi mücadelesi, emeğin korunması mücadelesinin bir parçası olarak önemlidir. Ancak, kadın işçilerin taleplerinin yer aldığı TİS’ler parmakla sayılacak kadar azdır.

KADIN İŞÇİLERİN TALEPLERİ NELER OLMALI?

On yıllardır verilen mücadeleler sonucu iş yasasında kadın işçilerin kimi

Kadın işçilere dönük şiddet ve mobbing uygulamalarına karşı hükümler daha da geliştirilmeli, toplu sözleşmelerde bağlayıcı bir tarzda yer almalıdır. Daha da geliştirilmesi gereken bu tür talepler uğruna mücadele, emeğin korunması mücadelesini güçlendirecektir.

talepleri yer almaktır. Elde edilen hakların her geçen gün tırpanlanmasına karşı durmak ve daha da geliştirilmesi için mücadele etmek gerekmektedir. “İş sözleşmesi” yasaların üstünde geçerlilik taşıdığı için, bu taleplerin sözleşmelerde bağlayıcı hükümler olarak yer alması, işçi sınıfının toplam kazanımı açısından önemlidir.

Belli başlı talepleri şöyle sıralayabiliriz:

- Kadın işçilerin anne ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalışması yasaklanmalıdır.
- Doğum izinleri arttırılmalı, doğumdan önce ve sonra üçer aylık ücretli izin, tıbbi bakım ve yardım sağlanmalıdır.
- Kadınların çalıştığı tüm işyerlerinde,

nitelikli, ücretsiz ve tüm işçilerin yararlanacağı kreş ve emzirme odaları olmalıdır.

- Zorunlu haller dışında gece çalışması yasaklanmalı, zorunlu gece çalışması 4 saatle sınırlandırılmalı ve artı ödeme sağlanmalıdır.

- Doğum yapan kadın işçilerin bir yıl boyunca gece çalışması yasaklanmalıdır. İş yasasında bu hükmün yer almasına rağmen, TEKSİF’in grup sözleşmesinde olduğu gibi, doğum yapan kadın işçilerin gece çalışmasının önü açılmaktadır. Buna izin verilmemelidir.

- Kadın işçilere, sağlık raporuna göre en az bir gün ücretli regl izni verilmelidir. Geçtiğimiz yıllarda iş yasasında yer alan “kadın işçilere 1 günlük regl izni” maddesi kaldırılmıştı. Birleşik Metal-İş’in birkaç

işletmede bu izni kabul ettirmesi, bu açıdan bir kazanımdır.

- 8 Mart’ın resmi tatil ilan edilmesi, işçi sınıfının temel taleplerinden biri olmalıdır. Ağırlıklı belediyeler olmak üzere kimi işyerlerinde kadın işçilere 8 Mart’ta ücretli izin verilmektedir. Bu hak yaygınlaştırılmalı ve tüm işçiler lehine genişletilmelidir.

- Cinsiyet ayrımcılığına son verilmeli, eşit işe eşit ücret ödenmelidir.

- Kadına yönelik şiddete karşı önlemlerin toplu sözleşmelerde yer alması, şiddete karşı mücadele açısından olduğu kadar, erkek işçinin bilinç dönüşümü açısından da önemlidir. Örneğin Genel-İş’in kimi sözleşmelerinde, şiddet uygulayan eşin maaşının şiddet mağduru kadına verilmesi hükmü yer almaktadır. Öz İplik-İş Sendikası’nın toplu sözleşmelerinde de, şiddet uyguladığı kanıtlanan üyelerin sendika ve işyeri kurullarında görev alması yasaklanmıştır.

İşyerlerinde ve sendikalarda hâkim olan erkek egemen anlayışa karşı yaptırım açısından bu maddeler anlamlıdır. Kadın işçilere dönük şiddet ve mobbing uygulamalarına karşı hükümler daha da geliştirilmeli, toplu sözleşmelerde bağlayıcı bir tarzda yer almalıdır.

Daha da geliştirilmesi gereken bu tür talepler uğruna mücadele, emeğin korunması mücadelesini güçlendirecektir.

İzmir’de ‘çocuk istismarı’ protestosu

İzmir Kadın Platformu’nun çağrısıyla 28 Ocak’ta Alsancak Türkan Saylan Kültür Merkezi önünde bir araya gelen kadınlar sloganlar ve alkışlarla iktidarın çocuk istismarını yasallaştıran yasa tasarısını meclise getirmek istemesine karşı eylem yaptı. Platform adına okunan basın metninde, “Kadına ve çocuğa yönelik şiddet ve cinsel istismar vakalarının her geçen gün arttığı, her yeni gün çocuklara yönelik işlenmiş istismar vakalarıyla uyanıldığı” söylenerek, istismar vakalarının ya üzerinin örtüldüğü ya da suçlulara ceza indirimi uygulandığı belirtildi.

Açıklamada, “2016 yılında meclis gündemine getirilen ve tepkiler sonucu geri çekilen

çocukların cinsel istismarı suçunun faili ile mağdurun ‘evlendirilmesi’ halindeki cezai indirimi, cezanın ertelenmesi, hükmünün açıklanmasının ertelenmesini öngören düzenleme seçim öncesi bir kez daha tartışmaya açıldı. Medya ise ‘çocuk istismarcısının evlilik affı’ başlığıyla yansıyan haberlerde cezaevlerinde bulunan 10 bin kişinin tahliye edileceğini iddia etmektedir” dendi. Kadınların bu yasanın geçmesine izin vermeyeceği belirtildi.

Kadın ve çocuğa yönelik istismarın verilerinin paylaşıldığı açıklamada “Geleceğimiz olan çocuklarımızı sizin seçim malzemesi yapmanıza izin vermeyeceğiz” denerek talepler sıralandı.

Cinsel istismar suçtur, meşrulaştırılamaz!

2016 yılında, çocukların cinsel istismarı suçunun faili ile mağdurun “evlendirilmesi” halinde ceza indirimi, cezanın ertelenmesi, hükmün açıklanmasının ertelenmesi gibi düzenlemeler içeren bir yasa tasarısı gündeme getirilmişti. Başta kadınlar olmak üzere kamuoyunun tepkileri üzerine tasarı geri çekilmişti. Yeni bir seçim döneminde “çocuk istismarcılarına af” yeniden gündeme geldi. 10 bin kişinin faydalanacağı yasanın Mart ayın-da çıkarılması hedefleniyor.

Her geçen gün çocuk istismarı olaylarında artış yaşanırken, sermaye devletinin istismarcıları koruyup kollaması, kapitalist sistemin çürümüşlüğüne geldiği

noktayı gözler önüne seriyor. Cinsel istismar olaylarında dünya sıralamasında 3. sırada yer alan Türkiye’de, cinsel istismar davaları son 10 yıl içinde 3 kat artış göstermiş bulunuyor. Adalet Bakanlığı’nın açıkladığı verilere göre yılda ortalama 8 bin çocuk, cinsel istismara uğruyor. Son 10 yılda 482 bin 908 kız çocuğu evlendirilirken, son 18 ayda 21 bin 957 çocuk doğum yaptı.

Son dönemlerde çocuğa yönelik cinsel istismar olaylarında yaşanan artış tesadüf değildir. Bu çürümenin, sömürü ve köleliğin günümüzdeki biçimi olan kapitalist sistemin yaşadığı krizle dolaysız bir bağlantısı vardır. Sömürüyü dizgin-

siz arttırmanın yolunu bulmaya çabala-yan sistem, kendini yeniden ve yeniden üretmediği oranda büyük bunalımlar yaşarken, toplumu da bu buhranın içi-ne sürüklüyor. Toplumun ahlak yapısını bozarken, eğitim sistemiyle de çürümeyi derinleştiriyor. Çocuk yaşta dinsel gerici ideolojisini aşımlarken, sağlıksız bireyler topluluğunun oluşmasına da zemin hazırlıyor. Böylelikle toplumda taciz, tecavüz, çocuğa yönelik cinsel istismar olaylarında gün geçtikçe artış yaşanıyor.

Cinsel istismarın önünü açan sermaye devleti, diğer yandan, istismarcıları kollayıp aklayan yasaları gündeme getiriyor. Özellikle son dönemde AKP iktidarının krizin de etkisiyle yönetemediği bir süreçte istismarcıları kollayıp, onlara yönelik af yasasını gündeme getirmesi, açıktır ki bir yandan yaklaşan seçim döneminde alacakları oyları garantileme, diğer yandan toplumda gerçekleşen cinsel istismar suçunu cezasız kılma ve meşrulaştırma hedefinde olduklarını gösteriyor.

Cinsel istismar suçtur! Hiçbir şekilde meşrulaştırılamaz. Her fırsatta gündeme getirilerek kamuoyuna sunulan bu yasa asla kabul edilemez. Nasıl ki yasa ilk gündeme geldiğinde sokağa taşan öfke bu saldırıyı geri püskürttüyse, şimdi de aynı saldırı, ancak örgütlü bir şekilde yürütülen mücadele ile sokakta yok edilir!

DEVİRİMCİ GENÇLİK BİRLİĞİ
OCAK 2019

insan onca kilometre uzakta çalışmaya gider mi? 10 çocuğumla bir araca doluşup gidiyoruz. Yolda ya da orada başımıza bir şey gelse bir aile yok olacak. Mecbur olmasak böyle bir yola çıkmazdık.”

Diyarbakır’da ise 16 yaşındaki İbrahim Halil Oruç iş cinayetinde katledildi. Oruç’un babası Diyarbakır Büyükşehir Belediyesi’nde çalışırken, bir gecede çıkartılan KHK’lar sonucu haksız hukuksuz yere ihraç edildi, milyonlarca kamu emekçisine yapıldığı gibi. “İhraç edilenler ağaç kökü yesin” diyenler, Oruç ailesini de açlık ile terbiye etmek istedi. Yaşanan ekonomik krizin aileyi daha fazla zora sokması sonucu liseli İbrahim okulu bırakıp sanayi bölgesinde çalışmaya başladı. İbrahim Oruç 26 Ocak günü işyerinde harlanan yağ sobasının patlaması sonucu ağır yaralandı ve aynı gün hastanede yaşamını yitirdi.

Her gün onlarca çocuk iş kazalarında ağır yaralanıyor, yaşamını yitiyor. Çocukların katledilmesine susmak bu suça ortak olmak demektir. Çocuk katili sermaye düzeni yıkılmadıkça, evde, okulda, sokakta, fabrikada çocuklar çalıştırılmaya ve katledilmeye devam edecek.

MESLEK LİSELİLER BİRLİĞİ

<https://rantey.org>

Faşist saldırıya uğrayan DGB’liye uzaklaştırma cezası

25 Kasım öncesinde, İstanbul Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi’nde yürüttüğü faaliyetle gençleri kadına yönelik şiddete karşı mücadeleye çağırarak bir DGB’li faşist saldırıya uğramıştı. DGB’li, ertesi gün de saldırıyı teşhir etmişti. Faşist saldırılar karşısında sessiz kalan üniversite yönetimi ise DGB’liye “okulda izinsiz eylem yaptığı” iddiasıyla 1 hafta uzaklaştırma cezası verdi.

Konuya ilişkin açıklama yapan Devrimci Gençlik Birliği (DGB), faşist saldırılara ve soruşturma-ceza terörüne karşın mücadeleyi sürdüreceklerini belirtti. DGB’nin açıklamasında şunlar ifade edildi: “25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü çağırısını İstanbul Üniversitesi’ne taşıyan DGB’li yoldaşımız Fen-Edebiyat Fakültesi’nde ülkücü faşistlerin saldırısına uğramıştı. Ertesi günlerde faşist saldırıyı teşhir eden yoldaşımıza ‘okulda izinsiz eylem’ yaptığı gerekçesi ile 1 hafta uzaklaştırma cezası verildi.

“İstanbul Üniversitesi faşist saldırıya uğrayan yoldaşımıza sayısız disiplin soruşturması ve ceza terörü uygularken, doğrudan ÖGB-polis ile işbirliği içinde olan faşistleri ise koruyup kollamaya devam ediyor. Okulda fırsat buldukları her anda devrimci-ilerici-muhafız öğrencilere saldıran faşist çetelerin arkasında kimlerin olduğunu ise gayet iyi görebiliyoruz. Üniversitelerimizde devrimci-ilerici fikirlerle ‘siyaset yasağı’ uygulanırken, dinci gericiğe, ülkücü faşist çetelere ise her geçen gün bizzat devlet tarafından alan açılıyor. Yüzlerce arkadaşımıza sayısız soruşturma, uzaklaştırma cezaları veriliyor. En temel hakkımız olan eğitim hakkımızı bizlere ‘bedavacılığa alışmayın’ diyerek parayla satmaya çalışanlar, eğitimi her geçen gün ticarileştirenler, niteliksizleştirilenler bugün yaşanan saldırıların bizzat arkasındalardır.

“Üniversitelerimizi bizler için zindana çevirenler karşı bizler üniversitelerimizi mücadele alanlarımız olarak görmeye devam edeceğiz. Yaşadığımız faşist saldırılardan, disiplin soruşturma teröründen bizzat görebiliyoruz ki onların korkularını büyütüyoruz! Korkularını büyütmeye devam da edeceğiz. Faşist saldırılar, baskılar bizleri yıldırılmaz.”

Çocukların katili sermaye devletidir!

2018 yılı, iktidar tarafından “Çocuk işçilik ile mücadele yılı” ilan edilmişti. Oysa AKP iktidarı, çocuk işçilikle mücadele etmek bir yana, çocuk işçiliği yaygınlaştıran ve meşrulaştıran yasal düzenlemeler yapmaya devam etti. 2018 yılı aynı zamanda en ufak muhalefete KHK’lar ile saldırıldığı, tüm hakları tırpanlamak için sürekli yasaların çıkarıldığı bir yıl iken, çocuk işçiliği engellemeye yönelik tek bir yasa dahi çıkartılmadı.

Bizler etrafımızda, yani fabrikamızda, yürüdüğümüz sokakta, oturduğumuz kafede çocuk işçileri her gün görüyoruz. Yaklaşık 2 milyona yakın çocuk çalışmak zorunda bırakılıyor. Eğitimin paralı hale getirilmesi, yaşam koşullarının ağırlaşması biz liseli gençlerin ya okulu bırakmasına ya da okuyabilmek için çalışmasına neden oluyor.

Denizli’de Cumhuriyet Lisesi’nde 10. sınıf öğrencisi olan 16 yaşındaki sıra arkadaşımız Zinnur Tomay da okul haçlığını çıkartabilmek için yarıyıl çalışmak zorunda kalan binlerce liseliden biriydi. Çalıştığı işyerine gitmek için yolun karşısına geçtiği sırada minibüs çarpması sonucu

yaşamını yitirdi.

Antalya’da 24 Ocak’ta meydana gelen hortumda ölen mevsimlik tarım işçisi 13 yaşındaki Berivan Karakeçili, iş cinayetinde yitirdiğimiz bir başka çocuktu. 13 yaşındaki Berivan Karakeçili’nin babası Kazım Karakeçili, “Yağmur da yağsa, taş da yağsa çalışacaksınız” diyerek zorla çalıştıran patronların, kızının ölümünden sorumlu olduğunu söyledi. Babanın bir gazeteyle verdiği röportaj durumu özetler nitelikteydi:

“Maddi durumumuz olmayınca mecburen gittik. Kaldığımız yer çadır değildi. Ancak ev de değildi. Kaldığımız yer baraka gibi bir yerd. Üstü sac ile kaplıydı. Zaten oraya da kira ödüyorduk. Günlüğümüz 60 ya da 70 liraya geliyordu. Bütün çocuklarım küçüktü. Beri çalışan tek çocuğumdur. Okuyordu, onu burada yalnız bırakmadığım için yanıma aldık. Beri de (Berivan) çalışıyordu. İş imkanı olsa, ekonomik gücüm olsa kızımı okuldan çıkarıp gitmezdim oralara. Çalışırken boyu kadar çamura batıyordu. Su ve çamur içinde mecburi çalışıyorduk. İmkân olsa

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi

Devrim okullarının ardından...

Karanlığa karşı geleceğiz!

Eğitim sisteminin çarpıklığına, yaratmaya çalıştığı tüm bencillığe ve bizleri yarış atı haline getirme çabalarına karşı öznesi olduğumuz devrim okullarını bu dönem de gerçekleştirdik. Devrim okulları diyoruz çünkü idealimizdeki yaşamı gerçek kılıyoruz. Tartıştığımız konulardan aldığımız görevlere kadar her açıdan birkaç kişinin değil, tüm katılımcıların özneleştiği kolektif bir yaşam örgütlüyoruz. Eğitimi insanlığın kurtuluşu davası ekseninde ele alıyor, konuları buna göre tartışıyor, sorunları bu çerçevede sorguluyoruz.

Devrim okullarında arkadaşlarımızla bir araya geldik, kitle eylemlerinden işçi grevlerine kadar dünyadaki birçok gündemi tartıştık. Okullarımızda yaşanan

baskıyı, paralı eğitimi, gericiliği konuştuk. Dünyayı anlama ve değiştirmenin bilimsel yöntemi olan Marksizm'e dair atölye çalışmaları yaptık.

"Avrupa'da bir hayalet dolaşıyor." İşçi sınıfının devrimci programı olan *Komünist Parti Manifestosu* bu cümle ile başlıyor. İnsanın insan üzerindeki sömürsüne dayalı olan bu sisteme karşı işçi sınıfının bilimsel silahı olan Marksizm dünya ölçeğinde kapitalistler ve onların kurulu düzeni tarafından korku ile karşılanıyor.

Dünyada ve Türkiye'de kapitalist barbarlık günden güne tüm insanlığı yıkıma sürüklüyor. Kapitalizm dünya çapında girdiği ağır ve sarsıcı krizin tüm faturasını işçilere, emekçilere, ezilen halklara ödettiriyor. Milyonlarca işçi ve emekçiye

ağır çalışma ve yaşam koşulları, katmerli kölelik ve sömürü dayatılıyor. Yeryüzünde milyonlarca insan açlığa, yoksulluğa, sefaletle mahkum ediliyor. Bunlara boyun eğilmesi için de koyu bir baskı ve devlet terörü devreye giriyor. Tüm bu baskı ortamının karşısında dünya genelinde milyonlarca işçi, emekçi, genç, kadın sokaklara dökülüyor, ağır sömürü politikalarına ve çalışma yasalarına karşı seslerini yükseltiyorlar. Fransa'da haftalardır sokaklarda barikatlar kuruluyor, militan çatışmalar yaşanıyor, fabrikalarda greve çıkılıyor, okullar işgal ediliyor. Hindistan'da artan işsizliğe, gıda ve diğer temel tüketim malzemelerine yapılan zamlara karşı 200 milyon işçi sendikalarıyla birlikte genel grev ilan ederek greve çıkıyor. Keza İran'da, Lübnan'da, Latin Amerika'da, Doğu Avrupa ülkelerinde işçi ve emekçiler çeşitli taleplerle eylemler gerçekleştiriyorlar. Devrim okullarında İsviçre'de iklim grevine giden liselilerden Arnavutluk'ta eyleme geçen üniversitelilere dek birçok kitle eylemini tartıştık.

Dünyada bunlar olurken bizler seyrinci kalmayacağız. Yaşadığımız sorunlar ülkelerin sınırları gibi birbirinden ayrı değildir. Her geçen gün artan paralı eğitim uygulamaları ile her yerde gençliğe "paran kadar oku" deniliyor. Bu da yetmezmiş gibi arkadaşlarımız okuyabilmek için ölüyor. Gençlik gericiliğin kuşatması altında şekillendirilmek isteniyor. Haberlerini sürekli duyar hale geldiğimiz taciz ve tecavüzlere karşı gelen arkadaşlarımız cezalandırılıyor, suçlular ödüllendiriliyor. Karanlık bir gelecek bizi teslim almaya çalışıyor. Karanlığa karşı geleceğiz!

DEVRİMCİ LİSELİLER BİRLİĞİ
OCAK 2019

Devrim Okulu'nun ikincisi gerçekleştirildi

Devrimci Liseliler Birliği (DLB), Devrim Okullarının ikincisini gerçekleştirdi.

"Filozoflar dünyayı yalnızca yorumlamışlardır. Aslolan onu değiştirmektir!", "Şimdiye kadarki bütün toplumların tarihi, sınıf savaşmaları tarihidir!", "Cehalet, ayrıcalıklı sınıfın ustaca kullandığı bir silahtır!" başlıklarının tartışıldığı Devrim Okulu'nda özne olmak için örgütlü olmak gerektiği vurgusu yapıldı.

"Filozoflar dünyayı yalnızca yorumlamışlardır. Aslolan onu değiştirmektir!" başlığında "Değiştirmek için neler yapacağız?" sorusu sorularak, insanı, doğayı ve tarihi tanıyarak insanca yaşanabilir bir gezegenin yollarını aramak gerektiği ifade edildi.

"Şimdiye kadarki bütün toplumların tarihi, sınıf savaşmaları tarihidir!" başlığı altında, bütün toplumsal düzenlerin, karşıt olan sınıfların savaşları sonucu yıkılıp kurulduğu; kölelerin sahiplerine, köylülerin toprak ağalarına, işçilerin patronlara karşı başkaldırımları ve savaşmaları sonucu toplumsal düzenlerde köklü değişimler yaşandığı vurgulandı.

"Cehalet, ayrıcalıklı sınıfın ustaca kullandığı bir silahtır!" başlığında ise toplumsal düzenin işleyişi sorgulanmadığında sorunların kaynağının da fark edilemeyeceği belirtilerek, sorgulamayı önlemek için sistematik bir kuşatma uygulandığına dikkat çekildi. Bu başlık altında şu vurgular yapıldı: "Bunu sorguladığımız zaman ise birileri çıkacak, sen küçüksün, tek başına, sen mi değiştireceksin? diyecek. Evet biz değiştireceğiz. Tarihin nesnesi olmayı reddedip öznesi olabilmeyi başardığımız oranda -biz değiştireceğiz."

"Özne olabilmek örgütlü olmaktır; yapmamız gereken, örgütlü birliğimizi güçlendirip, mücadeleyi büyütme-tir!" vurgusunun ardından gezi planlaması ile Devrim Okulu sonlandırıldı.

"Aslolan değiştirmektir!"

Tarih boyunca filozoflar insanı, toplumu, dünyayı, doğayı incelemiş ve yorumlamışlardır. Bunun sonucunda sayısız felsefi akım ve düşünce okulu ortaya çıkmıştır. Fakat çoğunluğu dogmatiktir bu akımların. Gerçekte hiçbirinde bulundukları sınıflı toplum düzenini gerçekten anlama ve değiştirme aşamasına sıçramamıştır.

Ücretli kölelik düzeni olan kapitalizmin oluşması ile birlikte ağır çalışma koşulları ve sömürü artmıştır. Geçmiş dönemlerde de bu düzenden hoşnut olmayan insanlar vardır. Marx'tan önce mesela Saint Simon sınıf kavramını incelemiştir. Robert Owen işçi sınıfı için yeni pratikler sunmuştur. Hegel diyalektiği metafizik bir biçimde yorumlamıştır. Fakat o dönem için kapitalizmin özü, sınıf karşıtlıkları kavranamamıştı. Kapitalizm ilerledikçe Marx ve Engels, sınıflı toplu-

mu derinlemesine incelemişler, daha önceki filozoflardan ve ütopyacılarından da yararlanarak (Hegel, Simon vb.) bilimsel dünya görüşünü sunmuşlardır. Marx ve Engels'i diğer filozoflardan ayıran, Marksizm'i bilim kılan temel fark, mevcut toplumdaki değiştirici dinamikleri saptaması, dahası çözümün sadece düşüncede bırakılmayıp eyleme geçilmesidir. Devrimci sınıfın bilimsel ideolojisi olarak Marksizm sosyal, ekonomik, siyasi koşulları bir bütün olarak ele almış, toplumsal devrimin yasalarını ve maddi güçlerini açıklamıştır. Bununla da kalmamış, kapitalizmde sonuna kadar devrimci olan tek sınıfın, işçi sınıfının örgütlenmesinin yol, yöntem ve araçlarını geliştirmiş, onu hedefe ulaştırmaya çalışmıştır.

Dönemin koşullarının sağladığı imkanlarla Marx'ın teorilerinin benzerini ortaya koyan filozoflar da vardır. Fakat

Marx, yalnızca teoride değil, devrimci eylemiyle de bu ideolojinin gerçek önderidir. Tarih sahnesine baktığımızda bu gerçeği görüyoruz. 1831'de Lyon'da işçilerin ayaklanması (Lyon Barikatları), 1838-42'de İngiliz işçi sınıfının Çartizm'de ifadesini bulan ulusal düzeydeki hareketi Marksizm'in gelişiminde sınıfsal veriler sunmuş, 1871'de Parisli Komünarlar'ın iktidara yürüyüşü, 1917'de dünyayı sarsan Büyük Sosyalist Ekim Devrimi Marksizm'in önderliğinin kesin kanıtlanması olmuştur.

İnsanlık, ateşin keşfinden makinenin bulunuşuna kendini ve yaşamını sürekli değiştirir. Ortaya çıkışından itibaren Marksizm, bunun tek gerçek kılavuzu haline gelmiştir ve bu her yeni gelişmeyle yeniden doğrulanmaktadır.

KÜÇÜKÇEKMECE'DEN
DEVİRİM OKULU'NA KATILAN BİR DLB'Lİ

Yalnızlık örgütsüzlükte!

Yine uykusuz bir gecenin sonunda iş-başı yaptı. Günlerdir böyle. Hastaneden çıkıp gidiyordu. Günlerin vermiş olduğu uykusuzluk ve yorgunluğu ustabaşının sesi dağıttı: *Haydi işbaşı!* İrkildi. İşbaşı yapmadan akşam olsa da eve gidip biraz dinlensem, sonra tekrardan hastaneye giderim diye düşündü. ‘Nereden buldu bizi bu hastalık’ dese de başa gelen çekilir diye aklından geçirdi. Dört yaşında kızına lösemi teşhisi konulmuştu. Şehir şehir gezdiler. Diyarbakır’da aylarca çözüm bulunamadı. Ardından Malatya... Çözüm yine yok. Bu sefer Batman yolunu tuttular. Çarenin İstanbul’da bulunacağını düşünerek bir yola daha girdiler. Bir anda her şeyi memlekette bırakıp gelmişti İstanbul’a. Burada hem iş hem de tedavi sürecinin olumlu ilerleyeceğini düşünüyordu. Şanslıydı, işe çok çabuk girebildi.

Devlet hastanesinin yolunu tuttular. İlik naklinin devlet hastanelerinde yapılamayacağını duyunca yol değişti; çözüm özel hastanede! Özel hastaneye gidiş nakil yoluyla oldu. Ücret alınmayacak ve hem de kızı iyileşecekti. Hastaneye giriş yapıldıktan sonra sigortanın yalnızca yatak ücretlerini karşıladığını öğrendi. Nakil ücretli olacaktı, hem de 15 bin lira. ‘Çok para, nasıl karşılarım’ diye düşünse de ‘kızım iyi olsun da çalışır kazanırım’ dedi. ‘İşim var nasılsa, iyi de bir zam yapılırsa’ diye geçirdi aklından. Kısa bir mutluluk yaşamıştı.

‘Sahi bu yıl ne kadar zam alırsın’ diye geçiriyordu aklından, zil çaldı. Bir bardak çay almak için mutfağa gidiyordu ki Mehmet sordu:

- Kızın nasıl oldu Ramazan abi?

- Kızımın durumu iyi de şu parasızlıkla nasıl baş edeceğimi düşünüyorum. Zaten üç kuruş para veriyorlar. Hele kadın arkadaşlar, asgarinin de altında çalışıyorlar. Diyarbakır’da çok yaygındı ama İstanbul’da da böyle olacağını tahmin etmezdim. Burada da gördüm. Biz üstündeyiz de ne oluyordu. Şimdi iyice asgarieye eşitlediler. Sigorta priminin asgariden olmasına alıştık zaten.

- Sigorta demişken abi, bir de Genel Sağlık Sigortası borcun vardı, ne oldu?

- Ben işsizdim Mehmet, istememiştim de ama devlet bana GSS yapmış. Ödeyeceğim artık, ne yapalım. Diyarbakır’da bir evim var, ona da devlet el koyar. Çocuklarıma bırakabileceğim tek şey

o. Borcu taksitlendirmek için gideceğim kuruma, ne çıkarılırsa ödeyeceğim. Aslında hakkımızı arayabilirsek biraz olsun rahatlarız ama nerde... Patrona gidip söylesek iyi bir zam yapsın diye, kapıyı gösterecek...

Zilin yeniden çalmasıyla konuşması yarıda kalmıştı. İşin yoğunluğundan paydosa kadar hiçbir şey düşünemedi. Sonunda akşam olmuştu, evin yolunu tuttu.

Eve vardığında saat 19.30 olmuştu. Kapı çaldı. Kapıdaki arkadaşlar da işten çıkıp mahalleye gelmişler, ellerinde Kızıl Bayrak’larıyla. Aldı içeri. İstirahatin ardından yemek sırası geldi. Birlikte oturular masaya, bir yandan sohbet ediyor bir yandan yemek yiyorlardı. GSS borcu-

nu sordu arkadaşlara, milyonlarca insanın trilyonlarca borcu varmış da haberleri yokmuş. İşsiz olan insandan da sigorta parası mı alınmış? Devlet nereden nasıl soyacağını şaşırmış. Fabrikadaki sorunlardan konuşmaya başladılar. Biraz olsun ses çıkardığın zaman, Kürt isen PKK’li diyorlar, dinciysen IŞİD’li oluyorsun, AKP’li değilsen “FETÖ”cü. İnsanlığın kurtuluşu demek olan sosyalizmi savunuyorsan “terörist” oluyorsun. İşinden olmamak için ses çıkarmamak gerektiğini düşünüyordu Ramazan. Hasta kızının tedavi masraflarının nasıl karşılanacağı daha büyük sorun olacaktı. Devlet hastaneleri de tedaviyi karşılamadı zaten.

Saat epey geç olmuştu. Arkadaşlarını uğurlayıp, hastane yolunu tutmuştu. Yol boyunca düşündü, yemekte konuştuklarını. Her ay maaşından sağlık sigortası zaten kesiliyor ama devlet hastaneleri muayene etmeyip, özele yönlendiriyor. Neden? Yandaşları daha fazla kazansın diye. Daha ne kadar sömürecekler? Bir de GSS diye borç yazdılar. Ben o dönemde işsizdim, neden benden işsizim diye para aldılar ki? Arkadaşlar haklıydı, biz birlikte mücadele etmezsek, birlik olmazsak, sömürülmeye devam edeceğiz. Yalnız olmadığımızı söylediler, haklılar da. Patronlar bir avuç olmalarına rağmen hepsinin sendikası, derneği var. Bizim örgütsüz olmamızdan güç alıyorlar. Dedikleri gibi biz milyonlarız. Tek sorun örgütsüzlüğümüz, onu da arkadaşlarla aşacağım. Yalnızlık örgütsüzlükte imiş.

KÜÇÜKÇEKMECE’DEN BİR SINIF DEVRİMCİSİ

Emperyalist kapitalizmin “sahte cennet”i

“Sahte cennet” (Eden), 2012 yapımı Amerikan filmidir. Gerçek yaşamdan bir öyküye dayanıyor. Senaryoda kurgular olsa bile, Amerika’daki emperyalist-kapitalist sistemin iğrençliklerinden sadece bir kısmını yansıtıyor. Film kapitalizmin organize kadın ve çocuk “pazarlamacı” olduğunu anlatıyor.

Filmin geçtiği bölgede baş “pazarlamacı”, yani patron “saygın” bir devlet görevlisidir. Polislikten ajan dedektifliğe terfi etmiş, polislerle seminerler veren, öldürüldüğünde eş, baba vb. iyi sıfatlarla anılan “saygın” bir zattır. Bölgede patron olsa da aslında o zat, taşeron bir “pazarlamacıdır”. Çünkü organizasyon

Dubai’ye de çalışıyor. Yani çok daha geniş bir organizasyonun söz konusu olduğu anlaşılıyor.

Üstelik taşeron patron öldürüldükten sonrasında da bir polis operasyonunu önceden haber alıyorlar. Demek ki organizasyonda daha “saygın” zatlar var.

Filmin bir sahnesinde bir tür hapis-hane gibi yerde tutulan Eden, bir kız çocuğuyla konuşuyor. “Kaç yıldır buradasın?” diye soruyor Eden. Çocuk “Bes-

yıl” yanıtını veriyor. Çocuk konuşmanın geçtiği anda 15 yaşında olduğunu söylüyor. Demek ki 10 yaşından beri “saygın” kişiler çocuğu pazarlıyorlar. Müşterileri de iğrenç “hizmeti” otel odasına kadar getirtmek için para verebilecek durumda olanlardır.

Filmde toplumun yozlaşmasını anlatan çarpıcı sahnelerden biri Eden’in kaçmaya çalışmasıyla başlıyor. Eden tutulduğunu görünce kaçtıktan sonra bahçe-

de keyif yapan iki kadına ulaşır, “Yardım edin” diye yalvarır. Eden’i yakalamaya çalışan adam, “Karışmayın aşırı bağımlı” der ve ters kelepçe vurur Eden’a. Eden’in durumu ve adamın Eden’a davranışı yalan söylediğini apaçık ortaya koyar ama kadınlar ses etmez. Adam sonra Eden’a çarpıcı bir söz söyler:

“İstedikçe kadar bağır. Sana yardım eden olmaz. Çünkü korkuyorlar!”

Korkunun neden olduğu yozlaşmaya çarpıcı bir örnektir bu.

Filmin toplamında da birkaç kötü adamın değil, emperyalist-kapitalist sistemin iğrençliği anlatılmaktadır.

H. ORTAKÇI

Seçim “müjde”lerine ve sahte vaatlere aldanma!

**Kapitalizmin krizinin faturasını
daha fazla ödememek için
örgütlenmeye, direnişe
mücadeleye!**

